

EDITORIAL

CATALUNYA PER LA PAU

Una de les pàgines dedicades per «El Periódico» a informar del desenvolupament de la *Cadena Humana per la Pau*, en la seva edició de dilluns, dia 21, portava el següent titular: *Ressuscita el moviment cívic unitari*.

L'afirmació és discutible, car ni el moviment cívic unitari era mort ni la *Cadena* que es va fer el dia 20 als carrers de Barcelona i les manifestacions que s'esdevingueren a Tarragona, Manresa, Mataró, Pals i altres indrets són la continuació de l'antic moviment cívic unitari que tenia com a lema *Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia*.

Les del passat dia 20 han estat manifestacions per la pau, pel desarmament, per la superació dels blocs militars, pel referèndum promès per Felipe González sobre la permanència o la sortida d'Espanya de l'OTAN, per la supressió de les bases americanes al nostre territori, és a dir, per uns objectius diferents, que a més a més no tenen els mateixos defensors. N'hi ha prou amb recordar que CiU, que abonava l'antic moviment cívic, a les Corts va votar a favor de l'entrada d'Espanya a l'OTAN i defensa una política exterior atlantista.

Tanmateix, la manifestació del dia 20 i l'antic moviment cívic unitari tenen en comú que ha confluït en la seva organització —o els ha donat suport— una variada gamma d'entitats, moviments, partits i persones de diversos corrents polítics i filosòfics.

I això ha estat així perquè avui, quan les tres consignes d'abans ja s'aconsegueixen en bona part, evitar la guerra, posar fi a la cursa armamentista i assegurar la pau constitueixen les aspiracions més urgents per a una majoria que abasta, no només els votants dels diferents partits, sinó també molts dels qui s'abstingueren i de joves que encara no tenen l'edat de votar.

La força d'aquestes manifestacions deriva de la justesa dels seus fins. D'això que no respectin les barreres partidàries

El 3 de juny, tots a Madrid per la pau

i tinguin possibilitats d'ampliar-se i repetir-se fins a triomfar, és a dir: fins que s'assoleixi que el govern socialista convoqui el referèndum, Espanya surti de l'OTAN i el nostre país contribueixi per tots els mitjans al seu abast a evitar l'ho-

locust nuclear que amenaça el món i a instaurar un nou sistema de relacions internacionals basat, no en la força de les armes ni dels blocs, sinó en la igualtat, el respecte mutu i la solidaritat entre tots els països de la terra.

CATALUNYA NECESSITA UN PSU

Una cosa que deixen clara aquestes eleccions és que el PSUC no pot continuar amb una influència tan minsa com fins ara. I no em refereixo solament al tant per cent de vots obtinguts, que n'és un reflex, sinó a la nostra capacitat de conformar una opinió.

Tanmateix, per conformar l'opinió dels altres cal tenir primer les idees prou clares. Fins ara hem matissat massa. S'han encès, si és que se n'havia apagat cap, tots els senyals d'alarma. El PSUC ha d'afermar la pròpia personalitat o serà engolít per la seva dreta i per la

seva esquerra. Ens cal, doncs, revisar els conceptes i les formes de fer.

Ens cal revisar, per exemple, el concepte d'unitat. Amb qui i per fer què. Ens hem passat sis anys transmetent el missatge ideològic de com calia preservar la unió de l'esquerra— que mai no arribà a ser sinó merament conjuntural i per interès, com als ajuntaments— i de com era d'esquerres el PSOE. Quan Felipe González declara, com digne colofó de la seva política, que el capitalisme és el menys dolent i el més eficient dels sistemes cone-

guts, quelcom ha quedat greument esquerdat i es produeix un punt d'inflexió del posicionament històric del PSOE davant la lluita de classes.

Hem de deixar d'intentar fer la unitat per dalt amb unes cúpules i burocràcies sindicals i polítiques que la rebutgen, i començar a fer-la decididament amb el 30 per cent d'abstencionistes decebuts de la política, del PSOE i de nosaltres, i amb les bases i els votants dels altres partits d'esquerra. Cal menar una ferma lluita ideològica que haurà de combatre la mateixa imatge psicològica que nosaltres vàrem ajudar a muntar i que ens deslliuri del parany en què el PSOE ha ficat tota l'esquerra del «tots sou iguals».

I, per a això, no solament cal parlar diferent: *cal actuar diferent* per demostrar que ho som i que sí que val la pena canviar. Així, per exemple, allà on s'ha ratificat i augmentat la confiança popular en els nostres alcaldes (cosa que també passà amb els del PSOE), governem diferent? No demano si ho fem millor. Pregunto si ho fem diferent, és a dir, en què es diferencia socialment, participativament, la gestió comunista.

La nostra política nacionalista (no solament nacional), és prou clara? Som conscients que molts votants nacionalistes d'esquerres temien que el nostre vot es convertís en un afermament d'un PSC-PSOE guanyador i que no havia renunciat als seus afanys lohpiques?

En un altre nivell, tenim prou confiança en nosaltres mateixos? O, millor dit, la té la direcció en el partit que ha de liderar? Si volem crear confiança no podem transmetre missatges de por cap a la nostra capacitat. Per exemple, és que ja no es considera el PSUC capaç d'arreglar 5.000 o 6.000 persones al Palau

d'Esports en un acte de final de campanya? La gent que assistí a la Plaça del Rei, la que no hi va venir i el Primer de Maig, demostren que vàrem ser porucs.

Hem d'aprofundir la nostra política: en l'internacional, neutralista i antiblocs; en l'econòmic, socialitzadora i nacionalitzadora de les fonts dels diners i del poder econòmic i social; en el nacional, nacionalistes; en el cultural, progressistes i innovadors; en la forma de fer, participativa... Cal contestar ben fort a Felipe González que el capitalisme és ben lluny de ser cap alternativa vàlida i cal que la gent vegi possible una altra sortida o no trobaran que pagui la pena lluitar per res.

Una darrera reflexió a afegir a aquest conjunt desordenat. El PSUC fou gran i fort quan era més que un partit comunista tradicional, quan englobava tot un moviment de formes amb un mateix objectiu. Existeix una munió de gent, de capacitats d'esquerra, de progrés, marginals o marginades, decebudes o amb ganes de treballar per una societat diferent i que esperen l'aparició d'un eix vertebrador. Aquest és el nostre repte i aquí es juga el nostre futur.

El nostre proper congrés no ha de patir per tensions internes ni per eleccions properes. Ha de ser, doncs, el marc idoni per oferir una clara alternativa que ens caracteritzi de nou com la força progressista cap al socialisme que Catalunya va perdre el 1981.

Catalunya necessita un PSU.

ALBERT MARTÍ

Ex-responsable polític dels districtes X i XII i ex-membre del Comitè de Barcelona

SUMARI

COMITÈ CENTRAL

Resolució; pàg. 3

ACTUALITAT

La pau hi fou; pàg. 4
Jornades sobre la pau i el desarmament; pàg. 5
Manifest de suport a la «Primavera per la Pau»; pàg. 5
El Maresme per la pau; pàg. 6
Referèndums per la pau; pàg. 6
El dia 3, tots a Madrid; pàg. 7

TREBALL I ECONOMIA

Un pla de mesures immediates; pàg. 8
La SEAT té futur; pàgs. 9 i 10

EL PARTIT

Reunió de la Secretaria d'Organització i Finances; pàg. 11
L'agrupació d'Alcanar; pàg. 11
La Festa i els bons; pàg. 12
Gratitud no protocolària; pàg. 12

Director: Joan Sanjuan.

Redacció, administració i subscripcions: Ciutat 7, Barcelona 2.
Telèfon: (93) 301 05 54.

Correcció, traducció i maquetat: Miquel Vidal.

Fotografia: Pérez Molinos.

Consell de redacció: Jaume Botey, Josep Maria Clariana, Albert Corominas, Cipriano García, Jordi Guillot, Eduard Jiménez, Alfons Labrador, Gregori López Raimundo, Miquel Núñez i Joan Perdigó.

Edita: Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Composició i muntatge: Composició Mecànica Fernández,
Comte Borrell 168, Barcelona 15. Telèfon: (93) 254 09 80.

Impressió: GRATESA, Galileu 347, Terrassa. Telèfon: (93) 788 74 58.

Dipòsit legal: B. 16.948-77.

BÈ PER L'AGRUPACIÓ DEL TAXI

Entre les in comptables activitats desenvolupades per tantes i tantes organitzacions del partit durant la campanya electoral, avui fem referència a l'agrupació del taxi del PSUC, que, tot prosseguint amb les seves habituals i cridaneres caravanes de taxis decorats amb els cartells propagandístics del partit i proveïts de potents equips de megafonia, van recórrer en dos diu-

menges cent seixanta quilòmetres per carrers de vint-i-sis poblacions, de les vint-i-set que componen l'Àrea Metropolitana de Barcelona, difonent els eslògans i tascons de propaganda electoral del PSUC.

Alhora, van fer una aportació extraordinària per a la campanya electoral de trenta mil pessetes.

ACCIÓ DE MASSES, ENFORTIMENT DEL PARTIT

Resolució del Comitè Central del PSUC

El Comitè Central del PSUC s'ha reunit durant els dies 12 i 13 de maig, per tal d'examinar els resultats electorals del 29 d'abril, fer una anàlisi de la situació política i elaborar propostes de treball.

Les sessions del Comitè Central, amb una àmplia participació dels seus membres, han representat una profunda i serena reflexió dins el marc de l'informe presentat pel Comitè Executiu.

El Comitè Central del PSUC considera que la victòria electoral de CiU és l'expressió d'un avenç del catalanisme conservador sobre la base d'una proposta populista que s'ha obert camí a Catalunya a partir de la feblesa general dels partits polítics, dins una societat desarticulada i en què es tendeix a produir una relació directa individu-institució.

La davallada global de les forces d'esquerra és una expressió de la seva incapacitat en aquest moment per oferir una alternativa de progrés encapçalant la defensa dels interessos de la classe treballadora i les capes populars. Aquest fet té lloc, a més a més, amb una política del govern del PSOE clarament arrencada en posicions d'abandó de les propostes de canvi i transformació.

L'estancament electoral del PSUC, que expressa una manca de relació del partit amb els sectors socials que representen l'esquerra real a Catalunya, és el resultat d'insuficiències pròpies en el camp organitzatiu, en la clarificació de la línia política i en la forma mateixa de dur-la a la pràctica.

La situació creada a Catalunya ha tingut repercussions en la situació espanyola, introduint-hi elements que tendeixen a modificar el mapa polític a favor d'una possible opció de centre-dreta.

La victòria de CiU a Catalunya planteja la necessitat de recuperar els potencials de l'esquerra real en una perspectiva de futur que tingui en compte

les dificultats de la situació i que exigeix un plantejament estratègic a mig i llarg termini, el qual passa per un debat obert al si de la societat i una política de participació organitzada de la societat catalana.

El PSUC, des d'una reflexió autocrítica, a partir del que és el seu patrimoni històric, la seva força militant i el seu arrelament, es proposa col·laborar responsablement en la recuperació de la iniciativa per part de les forces d'esquerra, lligant estretament el partit a la societat, entenent que l'avenç d'aquest procés passa avui per la defensa de les reivindicacions i els interessos de les capes populars. Alhora, desenvoluparà una política que intenti superar les conseqüències del predomini de CiU, clarament diferenciada de la política del PSC-PSOE.

En aquest sentit, el Comitè Central del PSUC ha pres tota una sèrie de mesures, entre les quals destaca la formació d'una comissió específica per estudiar la contribució del PSUC al debat obert, científic i rigorós sobre les perspectives de l'esquerra a Catalunya.

Així mateix, portarà a tots els militants i organitzacions la necessitat de l'enfortiment del partit, en una activitat lligada constantment als problemes reals de la nostra societat en la perspectiva de trencar l'estancament del PSUC, definir la nova situació a Catalunya i promoure el reforçament i la renovació del partit, per tal d'homogeneïtzar el missatge cap a la societat i millorar la capacitat de direcció a tots els nivells.

La necessitat imprescindible d'enfortir el PSUC demana una actitud oberta en la voluntat política d'unificar l'opció comunista al voltant del PSUC.

TASQUES PRIORITÀRIES

En el primer pla de les tasques del PSUC, el Comitè Central ha col·locat la lluita per la pau, pel desarmament, contra

la política de blocs, per la sortida d'Espanya de l'OTAN i per la desaparició de les bases.

En aquest sentit, ha ocupat un especial relleu la preparació de la *Primavera per la Pau* i els actes programats per al dia 20 de maig a Barcelona i el 3 de juny a Madrid.

El PSUC es proposa, també, continuar en la línia aprovada pel III congrés de la CONC de contribuir a l'enfortiment de CCOO, interessant tots els militants en l'activitat sindical i en la defensa de CCOO.

El Comitè Central del PSUC ha pres també mesures per tal de fer una contribució solidària a la celebració de la Festa del PCE, els dies 29 i 30 de juny

i 1 de juliol, i per avançar en la preparació de la Festa de Treball del mes de setembre, que es configura com un important objectiu en la política de mobilització de masses, pel que significa tant d'expressió solidària del poble de Catalunya cap al PSUC com d'oferta política i cultural del nostre partit.

Conscient que la contribució del PSUC en el redreçament de la situació a Catalunya ha d'anar lligada a progressos en l'acció de masses i a un enfortiment orgànic del partit, el Comitè Central ha decidit organitzar una campanya d'afiliació que haurà de culminar amb la celebració del futur congrés.

Barcelona, 13 de maig de 1984

LA PAU HI FOU

«El Periódico», amb molt d'encert, encapçalava la seva crònica sobre la cadena humana per la pau del dia 20 a Barcelona amb aquesta frase: «Resuscita el moviment cívic unitari a Catalunya». Efectivament, per trobar un precedent als més de cent mil encadenats hauríem de remuntar-nos al mític 11 de Setembre, a la *Diada del milió*.

El desig de pau traspassà el rebuig dels artilugis nuclears i arribà fins al cor dels manifestants. Només així s'explica l'ambient cívic, l'alegria i la fraternitat que es vivia. Allí estàvem tots, la generació de l'assignatura pendent, els de la tercera edat, tots els sectors socials, tots els orígens i procedències, amb una presència majoritària de la joventut.

La jornada es celebrà també a d'altres localitats catalanes. A Tarragona assistí l'alcalde socialista de la localitat a títol personal. A Pals cinc mil persones es concentraren davant de Ràdio Liberty. A Manresa, Lleida, Mataró...

Miquel Núñez, responsable de l'àrea dels moviments socials del PSUC ens manifestava que la cadena ha consolidat el moviment per la pau a Catalunya i que el tren especial que partirà cap a Madrid per assistir a la concentració del dia 3 s'ha hagut d'incrementar en sis vagons més, en total setze vagons, el límit possible.

Entre els formants de la cadena estaven les joventuts del PSC-PSOE. També els comitès de Barcelona i Girona d'aquest partit s'han desmarcat de la posició oficial.

Per als propers dies estan anunciats nombrosos actes, conferències, assemblees explicatives, de la més diversa procedència i condició sobre el tema.

El dia 20 es va demanar la pau i la pau féu acte de presència.

La celebració, en el marc de la Primavera per la Pau, d'unes jornades sobre el perill de guerra nuclear i les alternatives pacifistes, representa segurament un important esforç de reflexió dels diferents corrents de pensament preocupats per la pau. Són, segurament, un punt de trobada del moviment pacifista català i espanyol, però alhora, una seriosa plataforma de debat amb els pacifistes europeus més significatius: des del SI-PRI, representat per Víctor Millán, el peoner institut internacional d'Estocolm, fins a Johan Galtung; lord Thompson, el combatiu historiador marxista britànic, fundador d'*European Nuclear Disarmament*; Frank Barnaby, d'Amsterdam, o una representació dels verds alemanys, aquests pacifistes que hom considera com síndries: verds per fora, roigs per dins, i que apleguen l'esquerra real

PAU I DESARMAMENT

JORNADES SOBRE EL PERILL DE GUERRA NUCLEAR I LES ALTERNATIVES PACIFISTES

Del 21 al 27 de maig del 1984

Palau de Congressos (Montjuïc)

alemanya al marge del partit socialista, o una representant del *Greenham*, el moviment pacifista de dones britànic.

Els actes celebrats al Palau de Congressos del 21 al 27 de maig són d'entrada lliure i han estat organitzats per l'Associa-

ció de les Nacions Unides, al Centre de Treball i Documentació, la Fundació per la Pau, Justícia i Pau i Pax Christi.

DONEM SUPORT A LA «PRIMAVERA PER LA PAU»

Més de quaranta intel·lectuals professionals, polítics i sindicalistes donen suport a la «Primavera per la Pau» a través del document que reprodueixim:

Diversos moviments per la pau i el desarmament han convocat actes de caràcter pacifista entre el 20 de maig i el 3 de juny propers, amb el lema general de «Primavera per la Pau».

Aquesta iniciativa comprèn la celebració de concentracions o manifestacions per la pau descentralitzades a les diverses comunitats autònomes el dia 20 de maig, una gran concentració final a Madrid el dia 3 de juny i, entre aquestes dues dates, tota mena d'actes per la pau que puguin impulsar el desenvolupament i l'enfortiment d'aquest moviment.

En aquest marc, s'anuncia la celebració a Barcelona, el proper dia

20, d'una Cadena Humana per la Pau, unes Jornades per la Pau amb la participació d'eminents personalitats estrangeres, que tindran lloc al Palau dels Congressos entre els dies 21 i 28 de maig, i molts altres actes que inclouen col·loquis a pobles i barris i referèndums per la pau a fàbriques i centres d'ensenyament.

Tot i que les consignes que presideixen les convocatòries són diferents i van des de l'exigència d'un referèndum clar i ara sobre la permanència o no a l'OTAN fins a la denúncia de la cursa armamentista internacional i la proposta de dissolució dels blocs militars, totes elles tenen com a denominador comú la recerca de la pau.

Els qui signem aquest document cridem tots els partidaris de la pau a donar suport a la campanya «Primavera per la Pau», participant en aquell o aquells actes que es

corresponguin més plenament amb la seva concepció.

La diversitat de les accions programades en el marc de la «Primavera per la Pau», com també de les consignes dominants a cada una d'elles, hauria de facilitar que se sumi a la lluita per la pau el major nombre possible de persones i

que a Catalunya i a tot Espanya ens posem a l'altura dels altres països europeus en la promoció d'un moviment plural i multiforme, capaç d'estimular el govern a propiciar la fi de la cursa armamentista, el desarmament i la dissolució dels dos blocs militars.

Barcelona, maig del 1984

Signen aquest document:

- Albert ALAY
- Augusto ANDRÉS TRIAS
- Avel·lí ARTÍS-GENER
- Antoni M. BADIA MARGARIT
- Heribert BARRERA
- Josep BENET
- Moisés BROGGI
- Joan BROSSA
- Francisco CANDEL
- Jordi CARBONELL
- Santiago DEXEUS
- Núria ESPERT
- Xavier FOLCH
- Cipriano GARCIA
- Joan GOMIS
- J. A. GONZÁLEZ CASANOVA
- Josep GUINOVART
- Antoni GUTIÉRREZ DÍAZ
- Josep Lluís LÓPEZ BULLA
- Gregori LÓPEZ RAIMUNDO
- Daniel MARTÍN
- Ovidi MONTLLOR

- Víctor MORA
- Francesc NOGUERO
- Miquel NÚÑEZ
- Arcadi OLIVERAS
- Francesc PARCERISAS
- Jaume PERICH
- Núria POMPEIA
- Pere PORTABELLA
- Antoni PUIGVERT
- Josep RIBERA
- Carme RIERA
- Armonia RODRIGUEZ
- Marina ROSSELL
- Agustí de SEMIR
- Antoni de SENILLOSA
- Felip SOLÉ SABARIS
- Antoni TAPIES
- Ester TUSQUETS
- Josep M. VALVERDE
- Manuel VÁZQUEZ MONTALBÁN
- Eulàlia VINTRO
- Joan VINYOLI

REFERÈNDUMS PER LA PAU

Des de l'alba de la consciència l'home ha hagut de viure amb l'expectativa de fer front a la mort com a individu. A partir del 6 d'agost del 1945, quan la primera bomba atòmica eclipsà el sol sobre el cel d'Hiroshima, és la totalitat de la humanitat que ha de fer front a l'expectativa de la seva extinció con a espècie.

Una folla cursa d'armament colpeja el nostre planeta, una cursa que ens amenaça amb l'holocaust nuclear. Les conseqüències d'una guerra nuclear generalitzada superen les possibilitats de la imaginació: cap nació no restaria indemne. Actualment sis països declaren disposar d'un arsenal emmagatzemat equivalent a aproximadament un milió de bombes d'Hiroshima. Ja a l'any 1980 era possible destruir Europa trenta cops.

Les grans superpotències fan cas omís a aquest perill peremptori d'anihilació. Evitar la guerra és, doncs, feina nostra. Cal aconseguir primer la desnuclearització d'Europa. Desnuclearitzar el món seria, és clar, millor; però només podem treballar eficaçment per allò que tenim a l'abast. Les causes radiquen principalment en l'existència de particulars preparatius militars i estratègics en aquest continent que representen una amenaça específica i que imposen, alhora, l'exigència d'una acció comuna dels europeus en defensa de la pau.

Per aquesta raó, la neutralitat activa de l'Estat espanyol i la seva independència dels blocs, juntament amb la no instal·lació dels «euromíssils» constituïrien importants mesures de desarmament, tant efectives com simbòliques, que ajudarien a frenar la cursa cap al desastre.

Els joves estudiants de l'institut El Cid Campeador, de València, han realitzat una important iniciativa cultural: la celebració d'un referèndum simbòlic sobre la permanència d'Espanya a l'OTAN. Dies després, l'Institut de Sant Jordi, també valencià, repetia l'experiència. I fa uns dies succeïa quelcom de semblant a la facultat d'història de la Universitat de Barcelona.

Les enquestes assenyalen que, inequívocament, més del 70 per cent dels espanyols són contraris a la permanència d'Espanya en l'Aliança Atlàntica. Si això és així, no s'entén gaire bé perquè el tema del referèndum s'ajorna fins després de la conclusió final del proper congrés del PSOE. ¿És que el tema de l'OTAN és una qüestió d'una part de la societat espanyola, com és el cas del PSOE? Però, ¿es farà, el referèndum? La promesa electoral diu que sí, però no podem oblidar que d'altres promeses de gran magnitud han estat, o bé matisades, o simplement s'han incomplert.

Per això no ha de fer estrany que hom tingui el dret a ser una mica escèptic pel que fa a la possibilitat que es convoqui el referèndum.

Lògicament, enfront d'una inquietud així no cap l'espera, l'observança crítica, sinó el plantejament conscient i actiu de l'exigència de celebrar aquesta consulta amb una pregunta clara i inequívoca. En aquest sentit cobren especial interès tot un seguit d'iniciatives entorn del que ge-

nèricament s'ha vingut anomenant *Primavera per la Pau*. Aquesta lluita sensibilitza milions de consciències, milions de voluntats que, lògicament, es resisteixen a la inevitabilitat de l'hecatombe mundial; que es resisteixen —amb freqüència activament— a la fatalitat que les ingents despeses armamentistes es multipliquen mentre alhora creix l'atur, la manca d'equipaments, la fam i altres mals que assolen la humanitat.

A Espanya, i especialment a Catalunya, hi ha un retard considerable en relació a l'expressió activa de masses per la pau. Hi ha, això sí, centenars de grups que en donen testimoni valentament. Manca, però, una explicació conscient, més conscient, de les masses. Per això, la iniciativa dels joves estudiants valencians i catalans és una important crida a la consciència i —per què no dir-ho?— a la imaginació. A la imaginació perquè han trobat un mètode participatiu perquè la nostra gent opini sobre els problemes que comportaria per a Espanya continuar pertanyent a l'Aliança.

Em sembla que, ara com ara, es tractaria d'estimular el moviment policèntric que hi ha en els diversos estaments de la societat perquè tothom s'expressi entorn de la sortida de l'OTAN, generalitzant la celebració de referèndums simbòlics a instituts, escoles i universitats i, de forma molt particular, a les empreses i centres de treball.

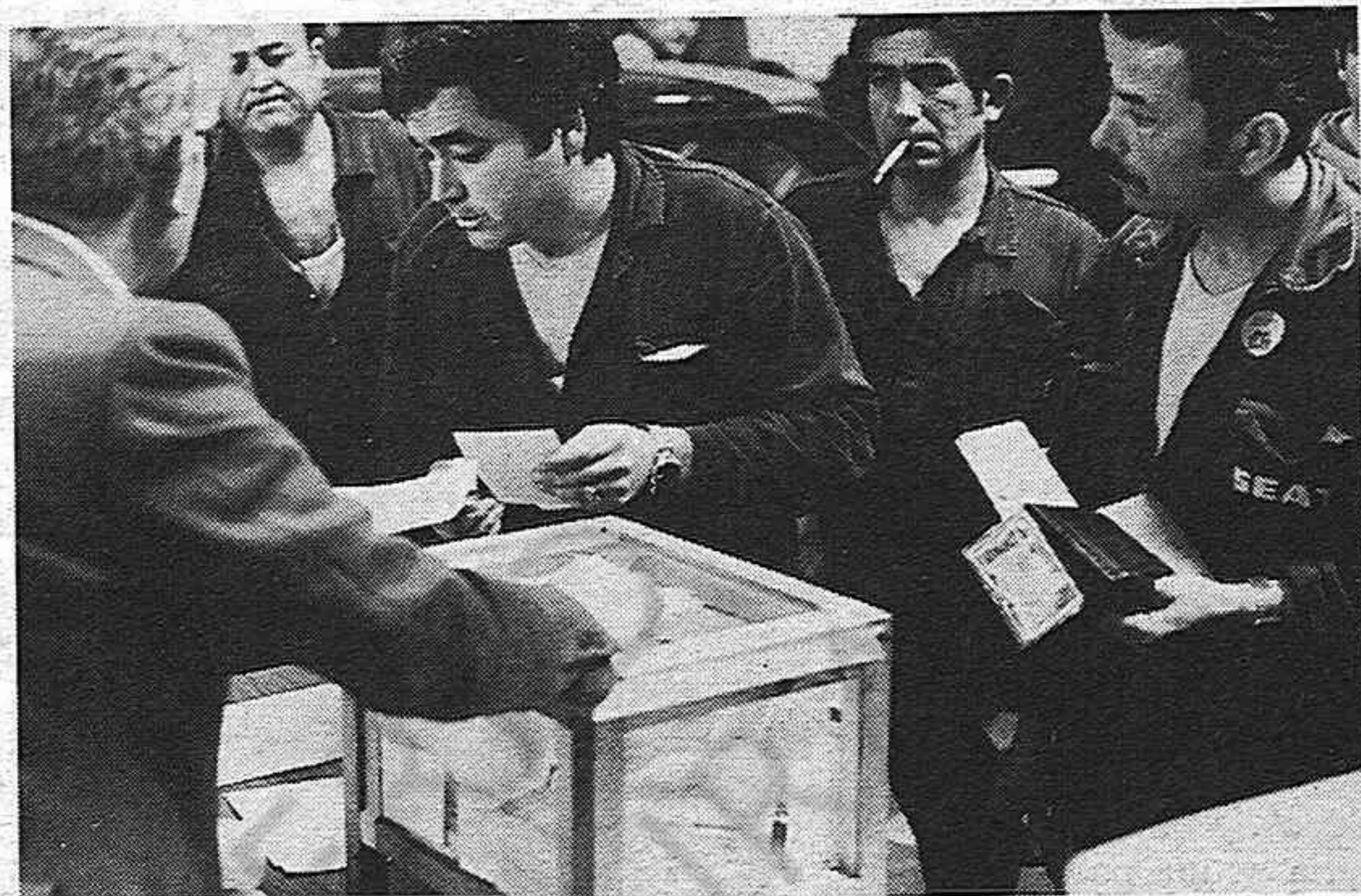
JOSEP LLUÍS LÓPEZ BULLA

Reportatge gràfic: Pérez Molinos

Si la futura ley de libertad sindical que se está discutiendo en el Congreso de Diputados no lo impide, el próximo día 14 de junio habrá elecciones sindicales en todas las factorías y filiales comerciales de SEAT. Ha sido CCOO quien ha denunciado la finalización del período de mandato del actual comité de empresa y, por consiguiente, la necesidad de unas nuevas elecciones. UGT no parece muy entusiasmada ante la convocatoria electoral y hay quien teme que si la ley de libertad sindical se aprueba antes del 14 de junio y ésta alarga el plazo entre convocatoria y convocatoria las elecciones previstas para el mes que viene no lleguen a celebrarse hasta el próximo año.

JOAN SANJUAN

SEAT TIENE FUTURO

Juan Segura Acacio, secretario general de la sección sindical de CCOO de SEAT Zona Franca, y Adelino Bonet Sospedra, miembro del comité de empresa, nos hablan del tema y de otras cuestiones relacionadas con SEAT.

Para Juan Segura, SEAT tiene un buen futuro como empresa nacional del automóvil sin descartar la colaboración con las empresas multinacionales para beneficiarse principalmente de la alta tecnología. Según él es beneficioso que España tenga una empresa nacional del automóvil y no quede hipotecada por la política de las multinacionales que, cuando tienen problemas en sus propios países, como fue el caso de FIAT o como está ocurriendo con la Citroën, actúan en función de sus intereses privados o de su país de origen.

—¿Pero, es viable una empresa nacional del automóvil?

—Aquí hay opiniones para todos los gustos —nos responde Segura—, pero Francia tiene una, también la tienen Alemania, Inglate-

rra e Italia. ¿Por qué no España?

Hace años que se nos dijo que habíamos perdido el tren de la tecnología. Lo cierto es que en el año 83 SEAT aparece con su propia tecnología y su propia marca, como empresa que garantiza su producto. Esto se ha hecho en el 83, en una situación de crisis, a la desesperada, con grandes costos sociales; cosa que no hubiera ocurrido si se hubiera hecho en el 74.

—¿Puede ser SEAT un segundo Sagunt?

—Esto depende del gobierno. Entonces no será un Sagunt, será un Barcelona o un Catalunya. El problema del acero es otro que el de la automoción. Cuando España está exportando medio millón de coches, cuando en el interior se están vendiendo unos 400.000, no se puede hablar de baja de consumo y de que hay que reestructurar el sector. En todo caso

sería una dejación del gobierno por la presión de las multinacionales que quisieran eliminar la competencia. Pero no creemos que el gobierno transija en esto.

—Cuando decimos que eso nos parece muy bien pero que la tecnología tiende a eliminar puestos de trabajo y hasta qué punto esto es así en SEAT, es Adelino Bonet quien responde:

—Es indudable que la tecnología influye en la plantilla en dos aspectos: en la profesionalización y en su volumen. Respecto al volumen, yo creo que SEAT tiene la ventaja de una plantilla con mucha gente con edad próxima a la jubilación, es por eso que nosotros apoyamos la jubilación a los sesenta años con el 100 por cien del salario. En cuanto a la profesionalidad, la SEAT tiene una escuela de formación que puede reciclar plantilla hacia esa nueva tecnología. La SEAT no tiene un exceso de plantilla, sí tiene un desfase, como se da en el caso de Landaben, donde falta personal y se produce un traslado voluntario incentivado de trabajadores de Zona Franca a Landaben.

No sobra personal para la capacidad que tiene SEAT. La otra alternativa es reducir la capacidad productiva y entonces sí que tendría que reducirse la plantilla, eso sería un grave problema que podría llevar a la extinción de SEAT progresivamente. Pero estos no son los planes de la empresa, al menos los que nos

ELECCIONES
SINDICALES
PARA EL 14
DE JUNIO

han presentado, al contrario, existe un plan de relanzamiento a través de la exportación concertada y de nuevos modelos con tecnología propia. Hay que decir que la tecnología del producto hace aumentar la plantilla, el diseñar los coches, los motores, que esa es la otra parte que nosotros también reivindicamos. Y que puede compensar la pérdida de puestos de trabajo debido a la tecnología del proceso.

—¿De la SEAT mítica, la de los salarios más alto, la más combativa, qué queda? La pregunta se la hacemos a Juan Segura.

—Queda un poco de historia y un poco de realidad. En los últimos años del franquismo la SEAT estuvo en la vanguardia de las luchas reivindicativas, tanto económicas, como sociales y políticas. Después ha habido toda la transición, la crisis, y también un envejecimiento de la plantilla. Pero yo no diría que la conciencia y el espíritu de lucha ha desaparecido. Hay un repliegue, una actitud de moderación, una adaptación a unas circunstancias difíciles. Yo no creo que los trabajadores de SEAT hayan bajado la guardia. Estoy seguro de que si a una mala cabeza de dirigente político se le ocurriera eliminar SEAT, este espíritu saldría incluso con más fuerza que otras veces.

—Hablemos ahora del convenio de SEAT que se ha firmado por debajo de lo que el gobierno recomendaba.

—Creo que es el convenio más malo que se les ha dado a los trabajadores —responde Juan Segura—. En SEAT lo máximo que se había llegado es a un convenio por dos años, este es para tres años. Un convenio que garantiza la pérdida del poder adquisitivo. Creo que en este convenio la UGT se ha doblegado a las presiones del INI, es decir, de los ministerios de Industria y Economía. Es verdad que jurídicamente todo ha sido legal, pero con la firma del convenio a los trabajadores se les ha hecho una cacicada, ya que se pedía una consulta previa y se firmó en Madrid sin consulta de ninguna clase.

—En relación al convenio, Adelino Bonet añade lo siguiente:

—A parte del aspecto salarial, que es sin duda alguna el más importante, hay otros en el convenio que vale la pena tener en cuenta. En primer lugar se propusieron unas bajas incentivadas, ya que no se puede hablar de jubilación anticipada, que, si bien eran voluntarias, la verdad es que a los afectados se les ha ido llamando al despacho donde han sido sometidos a verdaderas coacciones en el sentido de lo tomas o pasas a un lugar de trabajo que no te gusta o que consideras denigrante. Se han eliminado también

derechos adquiridos de vacaciones por antigüedad en la empresa. El convenio se firmó a las tres de la madrugada sin hacer caso a las trece mil firmas que pedían un referéndum.

—¿Habrá o no habrá elecciones sindicales en SEAT este año?

—En este momento —responde Adelino Bonet— la mesa electoral ya ha convocado para el nivel del área productiva y de filiales del área comercial para el día 14 de junio elecciones. Si este proceso, que está dentro de lo que marca la ley actualmente, se para, se tratará de una decisión política, no de una decisión sindical.

—¿Cuál es el programa en grandes líneas que plantea la sección sindical de SEAT de CCOO para estas elecciones?

—Nosotros —nos dice Juan Segura— no ofrecemos grandes cosas. Sí ofrecemos la honradez de nuestros cuadros y la voluntad de informar y de contar siempre con los trabajadores para las decisiones que les afecten. Planteamos la defensa de SEAT como empresa nacional. El Estado es quien debe de financiar a SEAT como patrono que es, y no como está sucediendo, que SEAT va a los bancos a pedir dinero al 22 por ciento, con

lo cual se producen pérdidas falsas debidas a los costos financieros. Planteamos también la potenciación del centro técnico como centro de investigación; aquí creemos que la Generalitat debe aportar su parte en cuanto a la promoción de la investigación, no sólo para SEAT sino en general. Defendemos el mantenimiento de la plantilla y las jubilaciones que ya no deben llamarse anticipadas, sino normales, a los sesenta años. Defendemos también la reducción de la jornada, cuando en Europa se está luchando por las treinta y cinco horas.

Adelino Bonet cree que existe una gran receptividad en SEAT hacia los planteamientos de CCOO. Los candidatos de las listas de CCOO los hemos elegido en algo parecido a lo que hacen los americanos, en caucus, donde ha habido una gran participación, que en algunos casos ha superado los resultados que obtuvo CCOO en las anteriores elecciones en el conjunto de toda la plantilla.

No creo que ahora los trabajadores piensen que si gana UGT o CCOO se va o no se va la Volkswagen. Hay un buen clima incluso en el sector comercial, donde la fuerza de CCOO es menor, pero donde el sindicato se quedó sólo defendiendo la no rescisión de los contratos.

JOAN SANJUAN

«el convenio más malo
que se les ha dado
a los trabajadores»

INFORME DEL COMITÈ EXECUTIU

Presentat pel secretari general, Antoni Gutiérrez Díaz

Companyes i companys:

En aquesta reunió del Comitè Central, i amb la col·laboració dels companys i les companyes invitats en la seva condició de quadres polítics representants de diverses organitzacions del partit, iniciem, en el nostre màxim organisme de direcció entre congrés i congrés, un procés de reflexió i elaboració de propostes que, si bé arrenca d'una anàlisi dels resultats electorals del propassat 29 d'abril, intenta aprofundir en el coneixement de la realitat i avançar en l'elaboració d'una estratègia cap a una alternativa de progrés que, projectada essencialment sobre Catalunya, no pot deslligar-se de la situació espanyola, la situació europea i la situació mundial.

Moltes són les qüestions que haurem d'intentar abastar per analitzar, d'una manera rigorosa, la realitat política, econòmica i social i la seva dinàmica; per intentar definir, en un marc evidentment confús, la nostra estratègia i la nostra tàctica, i per adequar el nostre partit com un instrument eficaç per connectar amb els sectors socials amb valors de transformació i un instrument potenciador d'una alternativa de progrés.

En afirmar que aquesta reunió cal entendre-la dins un procés complex i ple de dificultats, volem expressar que aquestes sols podran encarar-se en una perspectiva de superació des de la reflexió serenament i rigorosament autocrítica, el debat constructiu i l'atenció immediata a les tasques a què la classe treballadora ens reclama d'una manera continuada.

L'informe que avui anem a sotmetre com a marc per a la reflexió del Comitè Central ha estat ja objecte d'un ampli debat al si del Comitè Executiu, debat en el qual hem pogut comprovar que, junt amb les coincidències sobre elements que defineixen la situació, hi ha encara imprecisions i diferències que, lluny de trencar la unitat de direcció, ens estimulen a continuar en el debat, solidari i constructiu, per arribar a elaborar les opinions més sòlides possibles.

Així mateix, no se'ns escapa que aquestes insuficiències són més patents en el terreny de les propostes concretes, tant pel que fa a la necessària renovació del partit com a la seva connexió amb els sectors socials que representen l'esquerra real, en la via de superar defectes d'anàlisi, encaminar encertadament la recuperació del partit, la recuperació de la iniciativa i la recuperació de l'hegemonia per fer avançar un projecte de progrés per a Catalunya.

La necessària referència en aquest informe a elements descriptius i a hipòtesis de treball encara poc acabades obliga a iniciar-lo amb algunes afirmacions que ens allunyin de qualsevol ambigüitat.

Cal afirmar, per tant, en primer lloc, que els resultats electorals del PSUC el 29 d'abril no són satisfactoris, tant pel que fa a una manca de recuperació clarament quantificable, com per la falta de constatació d'un avenç

en la nostra relació activa amb els sectors socials que representen a Catalunya una potencialitat per disputar l'hegemonia des de l'esquerra real.

Volem dir amb això que cal instaurar la nostra reflexió, sense dramatismes, sense reserves i sense instrumentalitzacions, en una voluntat autocrítica, valorant els resultats aconseguits com un punt de referència per avançar cap a la recuperació, però no com una trinxera resistencial.

La necessitat de contemplar els nostres resultats en funció de la crisi global de les esquerres en un marc molt més ampli que Catalunya, no ens eximeix de les nostres pròpies responsabilitats, tant en relació amb l'aplicació en el PSUC de les orientacions sorgides de l'XI congrés del PCE, com per la incapacitat d'haver fet una aportació tangible —com demostren els nostres resultats electorals— a la necessària recuperació del protagonisme dels comunistes a nivell de tot l'Estat.

També és necessari reconèixer com un fet, especialment arrelat a Catalunya i lligat a la nostra trajectòria, el pes negatiu que per a la recuperació d'una esquerra real representa la divisió organitzada de l'espai comunista i les nostres insuficiències per avançar en la superació d'aquest obstacle, com també les nostres deficiències per convertir en pràctica política el gir a l'esquerra definit a l'XI congrés del PCE, tant en allò que representa de capacitat per abocar el partit al si de la societat civil com per establir una clara diferenciació des del valor «transformació» entre els partits que es reclamen de representar les esquerres, davant la línia política empresa pel PSOE. Una línia política coherent amb la dinàmica de la

socialdemocràcia internacional i expressada obertament per Felipe González i altres dirigents.

Així mateix, cal reconèixer que, en el marc dels condicionaments que intentarem descriure, CiU, des dels valors del catalanisme conservador, ha fet evident amb els resultats electorals una capacitat d'hegemonitzar políticament, socialment i culturalment Catalunya en una dinàmica que, si bé és cert que no podem considerar definitiva, sí que es mostra fortament arrelada, desmentint afirmacions nostres del passat sobre una hegemonia d'esquerres a Catalunya.

A l'últim, cal acceptar que, sense minimitzar les ensenyances i les responsabilitats del passat, el PSUC, si vol influir decisivament en un projecte que conformi sòlidament aquesta hegemonia, no pot projectar la seva recuperació en la nostàlgia sinó en projectes de futur arrelats en un coneixement seriós de la nostra societat, un enfortiment de les estructures organitzatives d'aquesta societat i una jerarquizació d'objectius, cercant la màxima unitat del partit i el seu nucli dirigent.

ELS RESULTATS ELECTORALS

Al marge d'una valoració dels resultats de les diverses forces polítiques presents en la contesa electoral, s'aprecien en ells algunes característiques generals que caldrà tenir presents a l'hora de descriure la nostra societat.

Cal destacar la manca de fixació del vot, que en les tres darreres convocatòries —generals, municipals i autonòmiques— ha donat majories diferents, fins i tot contradictòries i en alguns casos absolutes.

Aquest fet, de notable importància, revela la feblesa de l'estructuració de la nostra societat civil, que no sols és una característica que es posa en evidència en la fluctuació del vot sinó que, alhora, fa aparèixer un espai al si del qual es disputarà en gran mesura, en aquesta etapa i per part del catalanisme conservador, la lluita per la consolidació de l'hegemonia; un espai que, per tant, es planteja també com el camp d'activitat preferent per a nosaltres, refermant la importància de la nostra presència al si d'aquesta societat civil.

La manca de fixació del vot és expressió, també, de la feblesa general dels partits polítics i de les organitzacions socio-polítiques.

En aquest context, cobren importància, més enllà de les propostes programàtiques, alguns elements que s'han de tenir presents a l'hora d'analitzar els resultats electorals i que donen a les convocatòries un cert caràcter plebiscitari, com són la tendència a personalitzar el vot o a referir-lo a les institucions, ja sigui amb un cert sentit corporativista —com a component del sentiment de col·lectivitat—, ja sigui amb una voluntat d'equilibrar els poders —govern del PSOE a nivell d'Estat, govern de CiU a Catalunya.

COMITÈ CENTRAL

Dins aquestes característiques s'ha instal·lat l'hegemonia del nacionalisme conservador, i, tot i que al Parlament català estaran representats cinc grups parlamentaris, aquest vindrà marcat per una clara dinàmica bipartidista.

Els resultats electorals han expressat, també, un fracàs de l'opció nacionalista radical i la persistència d'un tant per cent important d'abstenció que, si bé no és justificatiu a l'hora d'analitzar el fracàs de qualsevol força política, expressa l'existència d'un sector a guanyar encara per a la corresponsabilització en el procés autonòmic.

Cal fer, també, una reflexió d'aquests resultats globals en relació als resultats de les eleccions autonòmiques de l'any 80, ja que, comparativament, junt amb la davallada del PSUC es constata una pèrdua de la majoria potencial que representava la suma hipotètica dels escons del PSC-PSOE, el PSUC i ERC.

És a dir, els resultats comparats entre les eleccions del 80 i les del 84 expressen la pèrdua d'una possible majoria d'esquerres a favor dels vots de la dreta, tant més que ERC ha anat a les darreres eleccions després d'una trajectòria de supeditació a CiU que no podia amagar-se al seu electorat, i que els vots d'AP, si bé no han aconseguit els resultats del 28 d'octubre —ja que han sofert un descens de 280.000—, representen un suport obvi a una opció de dretes.

El triomf de CiU pot interpretar-se com un triomf de la moderació i del sentiment de comunitat amb elements corporativistes, i és, alhora, un triomf populista que trenca barreres de classe i barreres lingüístiques.

A més a més, es pot reconèixer en el vot a CiU un vot de càstig al PSOE.

La pèrdua del vot del PSC-PSOE, ja sigui a favor de CiU, ja sigui a favor de l'abstenció, ha representat en xifres absolutes, en relació al 28 d'octubre, al voltant de 700.000 vots. És una pèrdua que cal lligar a la política general del PSOE en el terreny internacional, en el terreny econòmic i en el terreny democràtic, en aquest cas referible a la seva política antiautonòmica, i que la proposta que ha intentat elaborar el PSC-PSOE per a aquestes eleccions no podia superar, tant pels continguts de claudicació com a força d'esquerres i en relació al programa electoral del 80, com per l'intent de guanyar el vot de la immigració al marge d'una proposta col·lectiva per a Catalunya.

Aquest fet ha demostrat, al mateix temps, la nostra incapacitat per transformar el desenant que produeix la política del govern del PSOE a favor de la nostra opció.

Perquè, certament, com ja hem dit, el mínim augment de vots que hem aconseguit no permet parlar de recuperació sinó, en tot cas, d'estancament.

Això ha de portar-nos, entre altres coses, a revisar l'explicació que fem a la classe treballadora a l'hora de parlar de forces d'esquerres, i a adjectivar clarament la nostra opció diferenciant-la de les propostes d'un PSOE que ha renunciat explícitament a un projecte de transformació.

No obstant això, els nostres resultats —expressió d'un partit feble que no ha superat encara la crisi, que es debat en un espai comunista dividit i que no ha aconseguit fer avançar les propostes de renovació i de gir a l'esquerra— permeten algunes anàlisis detallades que apunten cap a certes conclusions.

I és que els guanys parcials de vot que hem experimentat en algunes localitats vénen a coincidir amb llocs d'implantació de la classe treballadora en els quals hi ha una bona organització de partit, tenim una bona representació municipal, som hegemònics en l'organització local del moviment obrer i la implantació de l'escissió organitzada en el PCC és feble.

Cal fer una referència, també, als resultats de la proposta electoral del PCC, que s'esdevenen després del seu congrés constituent a nivell d'Espanya i que han experimentat un augment d'uns vint mil vots, molt localitzats, aconseguits a partir d'un gran activisme en la campanya electoral, basada fonamentalment en la reivindicació social.

La nostra pròpia campanya —que caldrà examinar i discutir al si de la comissió electoral— ha estat orientada a oferir a la classe treballadora una alternativa global des de l'esquerra, confrontada amb la concepció de CiU i clarament diferenciada del PSC-PSOE.

Els plantejaments de la campanya, fonamentalment correctes, no han posat l'accent en la crítica a les altres forces polítiques ni s'han decantat d'una manera exclusiva cap a les reivindicacions socials, i han insistit a afermar els nostres signes d'identitat com a partit dels treballadors, partit d'esquerres, partit nacional català.

En tot cas, més enllà dels resultats electorals, considerem que la nostra campanya electoral ha estat bona, com també l'activitat de les organitzacions i els militants en general, si bé cal constatar la manca d'un major èmfasi en les reivindicacions socials lligades a la realitat concreta i una major diferenciació crítica cap a les altres forces polítiques.

En un terreny, la campanya no ha acabat encara, el de la seva finançació. Totes les organitzacions del partit hauran de continuar treballant en aquest terreny, d'una manera responsable, organitzada i coordinada amb la comissió electoral.

RESULTATS ELECTORALS I REPERCUSSIONS A ESPANYA

Els resultats electorals, i les conseqüències que se'n desprenen per a Catalunya, hauran de tenir, l'han començada a tenir ja, una important repercussió en la política espanyola.

No es tracta de fer un trasllat mecànic dels resultats electorals, però sí de valorar com aquests influiran en el conjunt de la vida política espanyola i en totes i cada una de les forces polítiques.

Una primera constatació important és que, si bé és cert que els resultats dins de Catalunya —com hem dit ja— emmarquen una certa dinàmica bipolar, projectats en el conjunt

d'Espanya obren una tendència en contra del bipartidisme i a favor de l'opció de centre-dreta.

Al marge de l'expressió concreta que això pugui adquirir —ja sigui a favor de l'operació Roca-Garrigues, l'operació Suárez, la total diferenciació del PDP d'AP o alguna combinació entre les tres—, el cert és que una opció organitzada de centre-dreta va cristallitzant com un estat d'opinió que trobarà un nou banc de proves en les eleccions autonòmiques a Galícia.

L'horitzó 86, doncs, a Espanya, pot contemplar-se en la perspectiva d'una disminució de les tendències bipolars que varen caracteritzar les eleccions del 82, i, per tant, en un marc més favorable per al pluralisme democràtic.

El grup popular ha donat ja símptomes d'una certa mobilitat interna que també són perceptibles en la seva representació a Catalunya.

Però aquestes repercussions també hauran de fer-se sentir a l'interior mateix del PSOE, que ha sofert una seriosa derrota electoral a Catalunya, referible no sols a la seva política antiautonòmica sinó, també, a la seva política econòmica, social i internacional, com ja hem dit.

Globalment, es pot dir que el PSOE ha celebrat, a través de les decisions del seu grup dirigent i, molt concretament, de Felipe González, el seu propi «Bad Godesberg», fent el reformisme del reformisme. No pot invocar-se ja la pràctica cautelosa sota les pressions dels poders de la dreta, sinó la formulació d'una línia política coherent que expressa la total renúncia al canvi.

Repetidament hem denunciat la política internacional, la política econòmico-social i la manca de pràctica democràtica participativa per part del govern del PSOE, però avui això s'acompanya d'afirmacions inequívocues d'acceptació i defensa de la societat capitalista; de la negativa a tirar endavant una sortida solidària de la crisi, teoritzant que en macroeconomia i en microeconomia no hi ha diferència entre dretes i esquerres; de l'adscripció oberta a l'opció atlantista; de l'estímul a la divisió sindical, intentant fer de la UGT un simple instrument del govern per arrencar la darrera les seves propostes la classe treballadora.

Aquesta política, junt amb els resultats de Catalunya, haurà de portar forçosament a preses de posició entre els militants i els votants del PSOE, i, en tot cas, no hi ha dubte que el procés iniciat tendeix a distanciar la política del PSOE dels sectors d'opinió de l'esquerra real.

Certament, a partir dels resultats de Catalunya —com hem dit ja— s'expressa una incapacitat per part del PSUC per transformar aquest desacord amb el PSOE en energia política d'esquerres. La feblesa organitzativa, el retard en l'aplicació dels resultats de l'XI congrés del PCE i la confusió organitzativa en l'espai comunista són elements a tenir en compte a l'hora de valorar aquesta incapacitat, i per no traslladar-la mecànicament a la realitat del PCE.

La capacitat per fer coincidir i dinamitzar els sectors de l'esquerra real que el PSOE ha defraudat exigeix una iniciativa estratègica creadora que aporti noves possibilitats.

És en aquest sentit que cal entendre la idea del PCE de cercar una zona de trobada per articular l'esquerra real, dispersa avui en forma de sectors d'opinió, per elaborar conjuntament una alternativa sobre tres grans eixos: primer, sortida de la crisi, amb canvis estructurals en l'economia del país; segon, la recuperació d'una política de neutralitat; tercer, democratització de l'Estat i la societat.

No es tracta, doncs, de fer un front esqueranista que sumi febleses a partir de la fugida endavant, sinó d'obrir noves perspectives a debat, organitzar i fer possibles des del si de la societat mateixa a partir de la mobilització i el debat, amb voluntat d'estructurar un projecte estratègic però sense descartar que pugui concretar-se, també, en una plataforma electoral.

Una proposta d'aquesta mena, que sols podrà ser configurada definitivament en la pràctica, representa donar contingut a allò que vàrem anomenar «gir a l'esquerra». És a dir, contribuir a l'articulació de la societat des d'una presència de masses i en funció dels valors fonamentals de la transformació.

LA SITUACIÓ A CATALUNYA DESPRÉS DELS RESULTATS ELECTORALS

La dretanització de les institucions autonòmiques a Catalunya és un element fonamental a tenir en compte a l'hora de definir el panorama polític català.

És cert que CiU ha recollit en aquestes eleccions molts vots populars amb voluntat de progrés i que caldrà estar amatents a l'evolució d'aquests vots d'acord amb la política del nucli dirigent de CiU, que, d'altra banda, no és identificable amb la dreta organitzada en AP.

Cal no oblidar que CiU ha obtingut els millors resultats de tota la seva trajectòria i que, malgrat la mobilitat del vot a què hem fet referència, els seus resultats han anat millorant progressivament i avui compta amb una xarxa organitzativa àmpliament estesa a la geografia catalana.

El panorama polític català es configura, doncs, com una situació en què el catalanisme conservador avui té una posició preponderant i instruments polítics, econòmics i ideològics per lliurar una batalla en les millors condicions a una alternativa de progrés. Tant més, que s'ha obert un procés de total submissió d'ERC a CiU i que els plantejaments del PSC-PSOE no sols estan degradats per la política global del govern del PSOE sinó que estan mancats de credibilitat nacional catalana.

Si a aquests fets s'ajunten els nostres resultats electorals, cal acceptar que tenim davant nostre una situació molt difícil.

Certament, existeix a Catalunya un moviment sindical amb una dinàmica nacional lluny de qualsevol influència per part del catalanisme conservador. Així mateix, sectors de la pagesia lligats a l'explotació agrària familiar i al cooperativisme, organitzats en la Unió de

Pagesos, han vingut mantenint un actitud independent enfront de la política de CiU. D'altra banda, el poder municipal organitzat en la Federació de Municipis ha demostrat un grau d'independència notable del govern del PSOE i una capacitat de confrontació amb la dreta catalana.

I és cert, també, que existeixen sectors socials amb possibilitat de reacció potencial a favor d'una alternativa de progrés, entre els quals caldrà comptar la joventut, la universitat, els moviments veïnals, els moviments de la nova consciència crítica —incipients però potenciables— i un sector de la intel·lectualitat catalana que ha jugat un paper molt important en el passat recent i que és susceptible de ser incorporat al debat, a l'acció crítica i a l'elaboració d'alternatives si se li ofereix un marc de coincidència lluny de qualsevol temptació instrumental.

És previsible que l'expressió política de la nostra confrontació amb el catalanisme conservador passi pels quatre eixos fonamentals definits en el nostre **Programa de Govern** i, en conseqüència, per les mesures alternatives que proposem.

És a dir:

1. La recuperació econòmica i social de Catalunya, des de la perspectiva de la política de solidaritat, amb especial referència a la lluita contra l'atur i, en ell, l'atur juvenil.

2. La qualitat de vida, la salut i les prestacions socials, clarament en contra dels intents de privatització de la Seguretat Social i en defensa de les pensions.

3. Les institucions de Catalunya, enteses com un servei als ciutadans. Per un reforçament de l'autogovern de Catalunya, amb una especial atenció a la divisió territorial.

4. La cultura com a forma de convivència, defensant la nostra concepció de normalització lingüística i l'ensenyament públic.

I tot això, junt amb la concepció d'una Catalunya solidària i corresponsable amb les grans qüestions que afecten la classe treballadora a nivell d'Estat.

La confrontació, doncs, passarà per la defensa dels continguts d'alternativa i de lluita que conté la nostra afirmació «hi ha una altra Catalunya».

Una reflexió serena sobre aquests fets ens porta a assegurar que la represa possible d'una lluita per aconseguir fer coincidir i col·locar a l'ofensiva els sectors socials de l'esquerra a Catalunya passa per l'articulació organitzada de la nostra societat a partir de les reivindicacions pròpies de cada sector.

És a dir, que la lluita social és el motor fonamental per donar contingut a la lluita nacional, i que sense un projecte col·lectiu les reivindicacions sectorials poden desplaçar-se cap al corporativisme.

Però la convicció que és possible plantejar-se una lluita pacient i efectiva a favor de la reconstrucció nacional de Catalunya en el pro-

grés ha de ser lluny de qualsevol il·lusió nostàlgica del passat recent, ha d'afermar-se en un coneixement científic de la nostra realitat social i ha de defugir tant les anàlisis i les actituds supraestructuralistes com el pessimisme esterilitzant.

Coincidint amb la iniciativa llençada pel PCE, cal obrir des del PSUC la perspectiva de crear un marc d'acció i de debat de l'esquerra real a Catalunya amb voluntat d'enllaçar amb l'experiència espanyola i, més enllà, amb les iniciatives que comencen a desfermar-se al si de l'esquerra europea.

D'altra banda, no podem deixar de tenir en compte que la situació a Catalunya estarà constantment correlacionada amb la dinàmica de la situació espanyola i, fins i tot, amb la política d'aliances que es configuri de cara al 86 o després de les eleccions del 86, sense oblidar la perspectiva de les eleccions gallegues —a què ja ens hem referit— i de les eleccions andaluses, de gran significació, aquestes, per al govern del PSOE, fins al punt que podrien inclinar-lo a dissoldre les Corts Generals de l'Estat i avançar la convocatòria d'eleccions generals.

LES NOSTRES PROPOSTES POLÍTQUES I ELS NOSTRES OBJECTIUS

Ja dèiem, en iniciar aquest informe, que en la discussió del Comitè Executiu apareixia com un apartat en què caldrà treballar a través de l'activitat política i el debat, el de la definició concreta de les nostres propostes dins la situació política que hem dibuixat i a partir de la feblesa dels nostres resultats electorals.

Certament, caldrà plantejar sense ambigüitats la nostra política enfront del projecte de CiU, desenvolupant una tasca a tots els nivells amb la qual, fent conèixer constantment les nostres propostes alternatives, intentem modificar l'acció de govern de CiU en el sentit més favorable possible per a la classe treballadora i les capes populars.

Això vol dir una iniciativa constant des de la societat, com ja ha fet CCOO en la mobilització del Primer de Maig, plantejant les seves reivindicacions davant el govern de Jordi Pujol.

Ahora, cal marcar amb claredat la nostra actitud diferenciada de la política del PSC-PSOE, que avui projecta des del govern de l'Estat un descrèdit global de les esquerres que cal afrontar decididament, tant per evitar que se n'aprofiti la dreta com, fonamentalment, per fer possible una alternativa de futur creïble.

El perill de l'extensió d'un estat d'opinió que hem pogut detectar durant la campanya electoral i que tendeix a degradar i confondre l'activitat política dels partits d'esquerra amb les tradicions instrumentals de la dreta, a partir de l'incompliment de les promeses del govern del PSOE, cal que sigui afrontat enèrgicament per nosaltres, no sols en l'explicació de les nostres propostes diferenciades sinó, sobretot, amb la nostra manera de fer política, lligats al poble i reconeguts constantment pel poble.

En aquest sentit, cal que els nostres militants que treballen a les organitzacions de masses es facin conèixer com a comunistes per la capacitat de servir els interessos col·lectius.

COMITÈ CENTRAL

Així mateix, en la situació actual, la tasca dels nostres diputats, sense detriment del seu treball parlamentari —convenientment jerarquitzat en funció de la limitació numèrica del grup—, caldrà que s'adreci d'una manera preferent a mantenir-se en contacte amb la societat i a comprometre's amb la seva mobilització organitzada, com també a impulsar l'enfortiment del partit.

Cal fer una especial referència a la tasca dels comunistes a les institucions municipals, en què, certament, adquireixen prioritats les necessitats de servei als ciutadans, les quals poden portar a compromisos administratius. Aquests compromisos, però, en cap cas no poden desdibuixar la diferenciació —i, fins i tot, la confrontació— política, vigilants les tendències corporativistes o resistencials que portarien a convertir els ajuntaments d'influència comunista en meres trinxeres aïllades destinades a caure, en un període més o menys llarg. Tant més, que el pujolisme té elaborada una estratègia per ocupar, successivament, el segon cinturó industrial i el primer, i que el PSC-PSOE es planteja la nostra instrumentalització o neutralització.

La defensa d'una acció municipal al servei dels ciutadans no pot entrar en contradicció amb el necessari compromís dels nostres alcaldes i regidors a contribuir activament a l'enfortiment del partit i a la coordinació de l'esquerra real, conscients de formar part d'un projecte alternatiu de progrés sense el qual la seva tasca municipal serà sempre limitada.

És necessari, també, plantejar-se una anàlisi de la significació de la presència d'un grup polític organitzat que va néixer d'una escissió del PSUC i que avui disputa l'espai polític, social i electoral comunista del PSUC.

El PCC, després de dos anys d'existència, apareix com una organització que, si bé no ha aconseguit la majoria en el III congrés de la CONC, no ha assolit representació parlamentària malgrat haver augmentat vint mil vots en les darreres eleccions i no ha pogut trencar l'organització del PCE, manté una presència que distorça la credibilitat global comunista i apareix com un seriós obstacle a la nostra recuperació.

Cal plantejar-se amb rigor i amb capacitat política una tasca positiva a favor d'aconseguir la unitat dels comunistes al voltant del PSUC.

Els darrers esdeveniments a què ens hem referit subratllen la importància d'aquest propòsit, i cal organitzar-lo a tots els nivells, conscients que la ignorància d'aquest fet no n'elimina l'existència.

Aquesta reflexió no pot confondre's amb una invitació a abandonar o a desnaturalitzar la nostra estratègia eurocomunista. Però, inherent a aquesta estratègia, està la de partit obert, i això vol dir, també, estar oberts, activament, a una actitud de recuperació de militants valuosos que varen abandonar el PSUC en una dinàmica de confrontació en què no sols varen jugar postures estratègiques —voluntàriament confrontades—, sinó errors nostres.

Després de la darrera contesa electoral, en alguns sectors del PCC s'han intensificat les actituds de desqualificació del PSUC. Però també fóra irresponsable per la nostra part ignorar l'existència d'un corrent al si d'aquesta organització que comprèn els perills d'afebli-

ment que l'actual divisió representa en la defensa dels interessos dels treballadors i que ha iniciat una reflexió que, si troba una justa correspondència en nosaltres, pot retornar a la militància històrica.

Cal, per tant, treballar activament a tots els nivells per recuperar la unitat de l'oferta comunista, començant per propiciar la coincidència en l'acció de masses amb aquells que han situat la seva actitud en la via de l'apropament, com ha succeït ja en algunes experiències, en especial en el terreny sindical.

En aquesta situació, per tant, per damunt de totes les dificultats, avui es configura com a objectiu fonamental per contribuir responsablement a construir una alternativa **l'enfortiment del PSUC com a partit obert, inserit en el teixit social des de la seva identitat de classe i aspirant a convertir-se en un partit de masses.**

Això vol dir, també, abandonar les pràctiques d'una política supraestructural amb la qual el poble ens identifica encara, com ens ho ha demostrat el contacte directe amb la classe treballadora i les capes populars durant la campanya electoral, i fer-ho a favor d'una pràctica pacient i contínua al si de la societat.

L'enfortiment del partit exigeix ser presents en el terreny reivindicatiu, afermant el caràcter de classe del PSUC, entenent que la perspectiva d'un reforçament electoral passa per la recuperació del vot social, homogeneïtzant el comportament i el missatge del partit, conscients que hi ha un espai social en demanda d'una política d'esquerres amb el qual encara no connectem.

Cal ser conscients que aquest enfortiment del partit va íntimament relacionat amb aconseguir que les agrupacions tinguin una activitat constant lligada al seu entorn social, i, per tant, a tirar endavant les formes flexibles d'organització a què ens hem referit tantes vegades. Cal orientar tot el partit a intervenir en la política municipal, la política cap al moviment obrer, cap al moviment pagès i cap als moviments de la nova consciència crítica, i cap al moviment associatiu en general.

Per a tot això, és imprescindible l'enfortiment del partit, en les seves diverses vessants. Cal una política d'afiliació i cal una política de quadres. Cal un funcionament regular de les agrupacions, a partir d'activitats concretes. És necessària una agilització i una millora en la informació i la discussió política entre la direcció i el conjunt del partit, reforçant l'activitat de la direcció; primer, millorant-ne el funcionament col·lectiu; segon, enfortint l'activitat i millorant la forma de treball d'algunes secretaries (en especial, la Secretaria d'Organització i Finances, la Secretaria de Treball i Política Sindical i la Secretaria d'Institucions, amb una millor relació i coordinació entre l'activitat municipal i la parlamentària), i desfermant una activitat oberta, però organitzada, des de la **Fundació de Nous Horitzons**, cap a les forces de la cultura.

Aquests són aspectes que, tots ells, proposarem que siguin abordats d'una manera monogràfica en reunions del Comitè Executiu properes.

D'una forma immediata, i en la perspectiva d'anar clarificant la situació i la nostra línia política, cal fixar l'atenció del partit i les seves organitzacions en alguns objectius ben definits, portats a la pràctica d'una manera programada i verificant-ne el balanç dels resultats:

1. Cal continuar treballant amb el **Programa de Govern** elaborat per a la campanya electoral, ampliant-ne els continguts a partir de les necessitats sectorials i territorials.

2. Cal avançar en la línia empresa en la preparació del III congrés de la CONC d'enfortiment de CCOO, interessant tots els militants en l'activitat sindical i la defensa de les reivindicacions obreres i populars.

3. Cal intensificar i ampliar la nostra participació en la lluita per la pau, i, d'una manera molt concreta, contribuint a la preparació de la «Primavera per la Pau», com un mitjà per impulsar l'acció pel referèndum sobre l'OTAN.

4. Cal assegurar el compliment dels acords del Comitè Central pel que fa a la joventut i les tasques de formació.

5. Cal donar a la participació en la Festa del PCE, dels dies 29 i 30 de juny i 1 de juliol, un profund sentit de política de partit i, alhora, una manifestació de la nostra solidaritat amb els comunistes de tot Espanya, com ells ho han fet en el curs de la nostra campanya electoral.

6. Cal fer de la Festa de Treball, els dies 14, 15 i 16 de setembre, una fita important de la nostra activitat de masses, perquè enguany representi un pas endavant en el que significa tant d'expressió solidària del poble de Catalunya cap al PSUC com d'oferta política i cultural del nostre partit.

7. Cal llençar una campanya d'afiliació, com una part de la tasca de preparació del VII congrés, posant una especial atenció en la creació d'organitzacions de partit a les empreses.

Aquests objectius concrets assenyalen propostes referibles, totes elles, a la necessitat de consolidar i dinamitzar el nostre partit i la seva àrea d'influència a partir del que som. Una necessitat que s'ha de complementar amb una clara voluntat de renovació basada en un procés de reflexió crítica que ens porti a una anàlisi rigorosa de la societat catalana i la societat espanyola, del paper del PSUC i del PCE en la recuperació de la iniciativa amb voluntat de conquistar l'hegemonia, fent avançar —com hem dit ja— les propostes organitzatives coordinades per fer confluïr la capacitat —avui dispersa i desarticulada— dels sectors socials amb capacitat de progrés, veient la perspectiva de l'alternativa de les esquerres lligada no tant a acords polítics entre partits com a l'articulació de diverses plataformes de desenvolupament del treball i dels moviments de masses (sindicals, per la pau, culturals, de barri, ecologistes, etcètera).

El marc que pot centrar aquestes tasques és la preparació del nostre futur congrés, que ha d'anar lligat a progressos en l'acció de masses i a un enfortiment orgànic del partit, premisses indispensables per a una renovació positiva.

RESUM DE LA DISCUSSIÓ

Companyes i companys:

Crec que és obligat, en iniciar aquestes paraules de resum, que, òbviament, no podran recollir tots els elements enriquidors de la reunió d'aquests dos dies, subratllar precisament això, i no pas com un tòpic sinó com un element extraordinàriament positiu: l'aportació d'elements importants al debat i de línies de reflexió per al PSUC, per a la societat catalana. Cal destacar, a més a més, que el debat s'ha portat sempre en el terreny de la reflexió política, que molt poques vegades s'ha entrat en el personalització i que, fins i tot, quan s'hi ha entrat quasi sempre s'ha fet de la millor manera.

Penso que les responsabilitats que se m'han demanat són les justes, les que coresponen. Perquè crec que, tot i que el col·lectiu és responsable, hi ha responsabilitats individualitzades que corresponen principalment al president i al secretari general, i, si el Gregori m'ho permet, diré que d'una manera molt especial al secretari general. Quan un partit té dificultats i sofreix derrotes electorals, és natural que la màxima responsabilitat es demani al secretari general. Per tant, vull subratllar aquesta qüestió i dir-vos que em sento amb el pes d'aquesta responsabilitat, i que no la declino davant vostre, davant el partit i, en el seu dia, davant el congrés.

El debat d'aquests dos dies ha demostrat que aquest Comitè Central té possibilitats d'oferir elements per dirigir el partit en el procés que ens ha de portar al congrés. Certament, estem en una situació difícil. Hem tingut una derrota electoral —ja m'hi referiré—, que s'acompanya d'altres elements inquietants de la situació política catalana i espanyola i, fins i tot, internacional.

Per començar, penso que és important que no deixem de valorar el nostre patrimoni, no pas per magnificar-lo, sinó, precisament, per fer-nos més responsables de com cal salvar-lo, engrandir-lo, enfortir-lo i posar-lo al servei de la classe treballadora. El patrimoni és el d'una història d'un partit que és a punt de complir el seu 48 aniversari, que té més de 8.000 militants, al voltant de 160.000 vots i una presència parlamentària —mínima al Parlament espanyol, molt modesta a Catalunya, però que hi és, que pot fer sentir la seva veu i ser una caixa de ressonància en la defensa dels interessos dels treballadors i en la difusió de la nostra política—; un partit que té una presència municipal important, que també la té en el moviment obrer de CCOO, i que és present a la Unió de Pagesos i té, sobretot, una coincidència amb ella. És a dir, tenim aquí, companyes i companys, un patrimoni i una certa credibilitat, com deia abans el company Armenteros, que es nota al si de la societat encara que això no s'hagi convertit en vots. Jo diria que és una credibilitat difusa, si es vol fins i tot posada en qüestió, però que és aquí i que tenim la gran responsabilitat, com deia el Paco Rodríguez, per patriotisme de partit, de lluitar per enfortir-la —o, en tot cas, recuperar-la— i projectar-la cap al futur.

És en funció d'això que és molt important per al nostre partit, per a la nostra direcció, que emprenguem la marxa cap al congrés. Certament —alguns companys m'ho han dit personalment i altres ho han dit des del micròfon—, hi ha una certa por al congrés en el nostre partit, perquè és un partit que ha passat traumes. Però jo crec que una de les funcions fonamentals d'aquest Comitè Central ha de ser la de desdramatitzar aquest congrés. La

discussió que hem tingut demostra aquesta possibilitat i que és una funció de tots nosaltres. Jo diria, per tant, que hem d'engrescar el partit en la preparació i la celebració del proper congrés.

Hem de fer entendre que aquest congrés és necessari perquè hi ha hagut un estancament del vot del PSUC que, en no correspondre's amb les perspectives, és una derrota electoral i una derrota de les nostres propostes; perquè hi ha una nova situació a Catalunya; perquè fa falta l'adequació de la nostra línia política. Necessitem, per tant, un congrés per fer una anàlisi de la realitat social catalana, per fer una definició de la línia política i de la concepció de partit i sortir així del marge de confusió en què ens movem, i per fer la renovació del nucli dirigent.

Si expliquem bé tot això, si fem arribar al conjunt del partit l'ànim serà amb què hem examinat les qüestions en aquest Comitè Central, obrirem les possibilitats d'una real participació i aconseguirem engrescar-lo amb aquest objectiu. Crec que el president i el secretari general, en primer lloc, però també el Comitè Central i tot el partit necessiten aquest congrés. Jo us confesso que sento aquesta necessitat.

Penso que moltes de les coses que s'han obertes a la reflexió i al debat en aquest Comitè Central són qüestions que caldrà seguir en el curs de la preparació del congrés; un congrés que caldrà concebre'l molt obert: molt obert en el debat a l'interior del partit i molt obert cap a la societat. I això enllaça amb la idea que després recolliré del debat més general de què hem parlat i la manera de tirar-lo endavant.

És per això que crec que hauríem de ser molt curosos, sense disminuir tota la necessària polèmica i, fins i tot, la confrontació d'idees, de no entrar en el terreny de la desqualificació quan algun company dona alguna opinió que no coincideix amb la nostra. Sempre hem de ser molt oberts, però més encara en aquest període, en què cal que aquest debat ens porti a la màxima unitat, a la màxima homogeneïtat i, després, a la màxima capacitat de direcció.

I jo crec, companyes i companys, que podem fer en aquesta etapa una aportació i un avenç en les nostres formes de treball, perquè podem evitar un congrés interioritzat. Podem fer un congrés molt obert, molt lligat als problemes de la societat i, per tant, enfortint el partit a través de la reflexió i l'acció.

Penso, doncs, que caldrà convocar el Comitè Central el proper mes de juny, per examinar una proposta del Comitè Executiu de calendari i formes de treball cap a la celebració del congrés, que jo entenc que caldrà que fos a finals d'any. La data la discutirem, no vull avançar propostes de cap mena, però en la meua voluntat, sense precipitar les coses, hi ha un cert segell d'urgència.

Moltes de les coses que han sortit aquí es relacionen ja amb el necessari aprofundiment que demanarà la preparació d'aquest congrés. Però voldria subratllar encara algunes qüestions relacionades amb l'informe inicial, el debat, la situació política i les propostes de treball.

La primera qüestió que penso que cal destacar aquí és que els resultats d'aquestes eleccions posen davant nostre l'existència a Catalunya d'una hegemonia del pujolisme. Aquest és un punt que no hauríem de confondre amb la victòria electoral, car va més enllà d'una victòria

electoral. Representa, efectivament, un triomf d'una concepció de catalanisme conservador, amb instruments polítics, socials, institucionals i culturals i —com aquí s'ha afegit— també amb una gran influència als mitjans de comunicació. Aquesta hegemonia s'aferma perquè, a més, s'acompanya d'una davallada de les esquerres —cal parlar d'esquerres, no d'esquerra—, d'unes esquerres dividides, i, en el seu si, d'una feblesa del PSUC, que ha comprovat reiteradament que les seves propostes polítiques per a Catalunya eren derrotades.

És cert, i aquí se n'ha parlat molt, que no hi ha una articulació de la societat catalana, i que és dins aquesta societat on tindrà lloc la gran batalla per l'hegemonia. Crec que no hauríem de minimitzar les vies de penetració que avui té el pujolisme i, si més no, caldria acceptar que és la força que és avui en millors condicions per continuar mantenint la seva hegemonia.

Aquesta falta d'articulació de la societat catalana posa en primer pla la feblesa dels partits polítics, i, entre ells —és clar—, la feblesa del PSUC. Una feblesa que tenim ben delimitada, però que no ens ha de portar a una situació de derrotisme. He parlat abans del nostre patrimoni i, per tant, de les possibilitats de recuperar una iniciativa al si de la societat catalana.

També estem mancats des de les esquerres —i, molt concretament, des del PSUC i els sectors socials amb els quals podríem i hauríem de connectar— d'una anàlisi científica de la realitat catalana i de les relacions entre aquesta realitat catalana, l'espanyola i la internacional.

És important que deixem ben clar el nostre caràcter de partit nacional català i que, a partir d'això, en aquest període en què anirem cap a la preparació del congrés, no deixem de treballar en aquells objectius clars per al nostre partit. En primer lloc, la defensa dels interessos socials dels treballadors. Aquest és un punt que ha de quedar ben clar per a nosaltres. La nostra condició de partit nacional català s'ha d'expressar avui a través d'una tasca fonamentalment orientada cap a la defensa dels interessos socials dels treballadors i de les capes populars. Tenim, efectivament, un gran repte en aquesta tasca, que mentre no el portem a la pràctica serà retòric però que cal repetir-lo una vegada i altra per intentar tirar-lo endavant: i és que hem de portar el PSUC a una manera diferent de fer política, i aquesta manera diferent de fer política té com a element vertebrador el signe de la participació.

Han sortit aquí, en la discussió, algunes qüestions que fóra bo que, encara que sigui provisionalment, deixéssim clares, perquè no es formessin falses contradiccions. Per exemple, en el debat de «partit o societat» penso que no hi pot haver ambigüitats. Nosaltres parlem des del partit, i volem enfortir el partit entenent que ho hem de fer lligats a la societat. I hauríem de desfer qualsevol falsa contradicció i qualsevol pessimisme sobre el tema de si els partits polítics ja no serveixen. Segurament, cal resituar els partits polítics en el marc d'aquesta societat, junt amb les forces socio-polítiques, etcètera, però precisament un dels defectes que reconeixem a la nostra societat és la desarticulació que representa el fet que no existeix entre les institucions i els individus una mediació fonamental com és la dels partits polítics.

Crec, també, que és bo que recollim la reflexió que cal no fer contradictòria la necessària lluita resistencial dels treballadors amb la política de solidaritat. I que destaquem aquí la frase de Marcelino Camacho que la resistència, en un moment tant dur com aquest, està dins una estratègia de solidaritat. Nosaltres no dimitim d'aquesta estratègia de solidaritat i no hem de caure en el fals dilema de «resistència o solidaritat».

També és bo deixar clar que avui el PSOE representa una proposta coherent amb la socialdemocràcia, amb la seva concepció clàssica d'administració del capitalisme, i que això impedeix, ara com ara, una coincidència en la lluita conjunta pel valor «transformació», fonamental en la nostra concepció.

Cal insistir —tot i que ja ho ha fet força matisadament el Gregori— en una referència sobre el grup polític sorgit de l'escissió, el PCC. Pot ser que a l'informe inicial això ocupi un espai excessiu. També estic d'acord que la manera en què ha sortit en algun mitjà de comunicació no és la millor explicació de com ens hem de plantejar aquest tema. Però la necessitat que ens diguem que existeix aquí aquest grup, i que aquest grup és un element de distorsió, de confusió i de degradació de l'espai comunista —no sols electoral, sinó també polític i social—, és clara. I ens hem de dir més coses: que cal que aquest espai sigui ocupat per una sola força, i aquesta força ha de ser el PSUC.

A continuació d'això, ens hem de preguntar si sempre, a tots els nivells, fem els suficients esforços per anar afeblint aquesta força i anar enfortint-nos nosaltres. Jo no he dit, i crec que ningú no ho ha fet, que es tracti d'entrar en negociacions amb el PCC. Es tracta de plantejar-nos la possibilitat de recuperació de determinats sectors. I, a partir de què? A partir que després dels resultats electorals han tingut lloc, efectivament, alguns elements de comunicació entre militants del PCC i militants del PSUC que ens obliguen a fer aquesta reflexió. El Primer de Maig, diversos companys m'han explicat que se'ls havien acostat militants del PCC dient que calia que ens tornéssim a trobar. Això demostra ja que existeix un corrent que tendeix a apropar-se a nosaltres. Per tant, com que al mateix temps hi ha un altre corrent que afirma la posició de confrontació amb el PSUC —corrent contra el qual segurament haurem de debatre durament—, si hi ha algun sector que s'acosta és important que ho tinguem en compte.

I en quina línia? En la línia en què ho deia avui, fent referència a Can Clos, el company Cipriano García. Ens deia que a Can Clos ja han demanat el carnet alguns companys que no estaven afiliats i algun company que estava afiliat al PCC. És en aquesta línia i no pas en una altra.

Ignorar l'existència d'aquest grup no el fa desaparèixer. Hem de fer un esforç que no porti, però, a la confusió en el partit. Seria dolent que aquest plantejament ens portés a a situacions de tensió. Es tracta de sensibilitzar els nostres militants en una tasca que porti a l'afebliment màxim del PCC i a l'enfortiment del PSUC dins la nostra concepció eurocomunista.

Encara, algunes qüestions concretes més. Voldria referir-me breument —el Gregori ho ha fet també— a la proposta del PCE i el «gir a l'esquerra». I, a propòsit d'això, demanaria que fóssim molt curiosos i no diferenciéssim entre els dirigents del PCE, perquè hi ha una voluntat de divisió del seu nucli diri-

gent i des d'aquesta voluntat s'envien missatges que diuen que la proposta de tal dirigent sí que l'entendem i la de tal dirigent no. Cal tenir present que la proposta és de tot el nucli dirigent actual, i us ho puc dir jo que he assistit a la discussió d'aquesta idea al Secretariat del Comitè Central del PCE —on era per altres motius—, al Comitè Executiu i al Comitè Central. És una sola idea.

Ara bé, és, efectivament, una proposta sobre una base encara molt hipotètica, i, per tant, és una proposta de treball i amb interrogants. Gerardo Iglesias mateix, quan feia el resum, deia: «Quins continguts té aquesta proposta, amb qui l'hem de fer i en quin moment?» I amb això expressava, precisament, les imprecisions que encara existeixen. Es tracta d'un intent de fer un pas més enllà en la voluntat de ser presents al conjunt de la societat, i no pas com els protagonistes sinó dins un conjunt d'un sector social que endevinem aquí.

I pot ser que l'expressió «gir a l'esquerra» no sigui afortunada i ho sigui més parlar de «gir cap a la realitat», per no fer la impressió que ens allunyem cap a l'esquerra quan el que passa és que el PSOE se'n va cap a la dreta. En aquest sentit, nosaltres som on érem. Crec, doncs, que per comptes de plantejar-nos si és més o menys rigorosa l'expressió, el que hauriem d'intentar és entendre'n ben bé els continguts. Es tracta d'un gir cap a la realitat, en una proposta molt imprecisa encara, crec que estimulante i provocadora, per intentar connectar amb els sectors de l'esquerra que avui estan objectivament diferenciats de la política que proposa el PSOE.

Fóra molt erroni, perquè no està en la proposta, que aquesta idea es confongués amb un front electoral. Això no ho descarta, la proposta, però ningú no ho ha plantejat, i fins i tot, en la seva presentació s'han col·locat elements de prevenció contra una visió merament tacticista i s'ha assenyalat que cal intentar avançar en una reflexió amb continguts estratègics. Jo penso que amb una idea tan oberta hauriem d'estar amatents, i si en contrastar-ho amb la realitat la nostra activitat es consolida al voltant de sectors d'opinió, ja veurem si es pot convertir en les eleccions del 86 en un front electoral.

Crec que cal ser molt cautes en la valoració del bipartidisme i el seu trencament a partir de les eleccions catalanes. Però del que no hi ha dubtes és que es forma alguna cosa nova. Ahir, un company deia que el que succeirà és que la dreta s'organitzarà d'una altra manera, i que això és molt diferent a dir que el bipartidisme s'ha trencat. Un reflexió com aquesta és justa, però també les expressions polítiques diferents i l'aparició de fissures entre sectors de la dreta poden tenir la seva importància en la dinàmica futura, i, si més no, el que cal fer és constatar-ho. Constatar que les eleccions catalanes han permès fer un pas endavant més en la possibilitat de creació d'una organització de centre-dreta a Espanya. Ningú no pot dir per quins camins això anirà definitivament, però és clar que un dels camins que està seguint és l'autonòmic. El camí del PNB n'és un, ara ho és el de CiU, després vindran les eleccions a Galícia.

Recentment, he tingut informació tornant de Madrid amb altres companys, de la possibilitat d'aparició d'aquest fenomen també a Andalusia, a partir del Partit Andalusista, el qual pot ser una via d'introducció que podria adquirir un caràcter important després de l'experiència que nosaltres tenim del sentit de col·lectivitat expressat en el vot interclassista,

populista i interlingüístic a Catalunya. El dia 29 mateix, a l'edició de Madrid, «El País» va publicar una enquesta sobre Andalusia feta per la Junta d'Andalusia que demostrava una davallada important del vot socialista i un estancament del vot comunista. Què vol dir això? Que aquí podria sortir la possibilitat que un projecte d'aquesta mena estirés una part important de vot sota una invocació de comunitat, i, a més a més, amb el perill que aquesta operació pogués estar encapçalada per Rafael Escuredo.

Companyes i companys, a l'informe hi ha set propostes; en efecte, molt tòpiques, molt de cada dia. Però mentre desfermem aquest debat, mentre arribem al congrés, mentre intentem conèixer científicament la nostra societat, mentre clarifiquem la nostra línia política i mentre renovem el nucli dirigent, cal tirar endavant aquestes propostes, perquè són signes d'indentitat de la forma de treball i dels objectius del nostre partit. I jo em ratifico en la importància dels set objectius plantejats a l'informe inicial, amb un subratllat molt específic pel que fa a la perspectiva de les jornades del 20 de maig i 3 de juny dins la «Primavera per la Pau».

I, com ha dit algun company, caldria intentar donar continuïtat orgànica a aquestes iniciatives, estimulants plataformes allà on no existeixen o incorporant-nos en aquelles plataformes que ja existeixen. Com sabem, aquest és un dels punts de referència amb què nosaltres cridem a prendre contacte amb aquest sector social d'esquerra que es defineix per una política de pau, contra la política de blocs, contra la presència d'Espanya a l'OTAN, contra les bases.

Com recollia el company Maxi, penso que hauriem de fer un esforç enguany de cara a la Festa del PCE, tan més que si a alguna cosa no es pot atribuir el fracàs del PSUC és a la manca de solidaritat del PCE i de les seves organitzacions. Jo crec que hem de crear, perquè no la tenim, una cultura solidària del PSUC amb el PCE, com ells ens l'han feta arribar en el curs de la campanya, i, d'una manera molt especial, el nucli dirigent del PCE i l'organització del PCA. Fins i tot caldria que, dins de les nostres possibilitats, miréssim si al si mateix de la Festa podem organitzar algun acte que expressi el nostre agraïment per aquesta solidaritat que hem rebut.

A l'últim, vull referir-me a la proposta concreta que ha sortit sobre impulsar un debat sobre la situació a Catalunya, la significació del pujolisme i el paper de l'esquerra catalana. Penso que cal fer nostra aquesta proposta i que l'important és veure com la traslladem a la societat, amb quines formes, amb quins continguts i amb quins mètodes. I cal fer-ho amb una certa cautela per no frustrar-la d'entrada. És per això que us proposo que nomenem una comissió que treballi en la perspectiva del debat, una comissió formada per Ramon Espasa i el grup de companys de «Nous Horitzons», per Rafael Ribó, per Manuel Vázquez Montalbán, per Matias Vives i per Jordi Solé Tura.

Sens dubte, companyes i companys, anem a viure ara una situació difícil. Crec que el nostre partit té un patrimoni que permet, sense triomfalismes, plantejar-nos una perspectiva de futur. Entenc que és important per al nostre partit anar a la celebració del congrés, sense que ningú no li tingui por amb una concepció de congrés obert cap a la societat i amb la voluntat d'investigar aquesta societat, de clarificar la línia política del nostre partit i, sense reserves, de renovar el nostre nucli dirigent.

COMITÉ CENTRAL

nes y los individuos, una mediación fundamental como es la de los partidos políticos.

También creo que es bueno que recojamos la reflexión de que es preciso no hacer contradictoria la necesaria lucha resistencial de los trabajadores con la política de solidaridad. Y que destaquemos aquí la frase de Marcelino Camacho de que la resistencia, en un momento tan duro como este, está dentro de una estrategia de solidaridad. Nosotros no dimitimos de esta estrategia de solidaridad y no debemos caer en el falso dilema de «resistencia o solidaridad».

También es bueno dejar claro que el PSOE, hoy, representa una propuesta coherente con la socialdemocracia, con su concepción clásica de administración del capitalismo, y que esto impide, hoy por hoy, una coincidencia en la lucha conjunta por el valor «transformación», fundamental en nuestra concepción.

Hay que insistir —aunque ya lo ha hecho, de forma bastante matizada, Gregori— en una referencia sobre el grupo político surgido de la escisión, el PCC. Quizás en el informe inicial esto ocupe un espacio excesivo. También estoy de acuerdo en que la forma en que ha salido en algún medio de comunicación no es la mejor explicación de cómo debemos plantearnos esta cuestión. Pero la necesidad de que nos digamos que existe aquí ese grupo, y que ese grupo es un elemento de distorsión, de confusión y de degradación del espacio comunista —no sólo electoral, sino también político y social—, está clara. Y debemos decirnos más cosas: que es preciso que este espacio sea ocupado por una sola fuerza, y esta fuerza debe ser el PSUC.

A continuación de esto, debemos preguntarnos si siempre, a todos los niveles, hacemos los suficientes esfuerzos para ir debilitando esa fuerza e ir fortaleciéndonos nosotros. No he dicho, y no creo que nadie lo haya dicho, que se trate de entrar en negociaciones con el PCC. Se trata de plantearnos la posibilidad de recuperación de determinados sectores. Y, ¿a partir de qué? A partir de que después de los resultados electorales han tenido lugar, en efecto, algunos elementos de comunicación entre militantes del PCC y militantes del PSUC que nos obligan a hacer esta reflexión. El Primero de Mayo, varios camaradas me han explicado que se les habían acercado militantes del PCC para decirles que hacía falta que nos volviéramos a juntar. Eso ya demuestra que existe una corriente que tiende a acercarse a nosotros. Por lo tanto, como al mismo tiempo hay otra corriente que afirma la posición de confrontación con el PSUC —corriente contra la cuál seguramente deberemos debatir con dureza—, si hay algún sector que se nos acerca es importante que lo tengamos en cuenta.

Y, ¿en qué línea? En la línea en que lo decía hoy, haciendo referencia a Can Clos, el camarada Cipriano García. Nos decía que en Can Clos ya han pedido el carné algunos compañeros que no estaban afiliados y alguno que estaba afiliado al PCC. Esta es la línea y no ninguna otra.

Ignorar la existencia de ese grupo no lo hará desaparecer. Tenemos que hacer un esfuerzo, pero que no lleve la confusión al partido. Sería malo que este planteamiento nos llevase a situaciones de tensión. Se trata de sensibilizar a nuestros militantes en una tarea que lleve al debilitamiento máximo del PCC y al refuerzo del PSUC dentro de nuestra concepción eurocomunista.

Otras cuestiones concretas, todavía. Quisiera referirme brevemente —también lo ha hecho Gregori— a la propuesta del PCE y el «giro a la izquierda». Sobre esto, pediría que fuéramos muy cuidadosos y no diferenciáse-

mos entre los dirigentes del PCE, porque hay una voluntad de división de su núcleo dirigente y desde esta voluntad se envían mensajes que dicen que la propuesta de tal dirigente sí que la entendemos y la de cual no. Debemos tener en cuenta que la propuesta es de todo el núcleo dirigente actual, y os lo puedo decir yo, que he asistido a la discusión de esta idea en el Secretariado del Comité Central del PCE —donde estaba por otros motivos—, en el Comité Ejecutivo y en el Comité Central. Es una sola idea.

Ahora bien, es, en efecto, una propuesta sobre una base aún muy hipotética y, por lo tanto, es una propuesta de trabajo y con interrogantes. El propio Gerardo Iglesias, cuando hizo el resumen, dijo: «¿Qué contenidos tiene esta propuesta, con quién la debemos hacer y en qué momento?» Con eso expresaba, precisamente, las imprecisiones que todavía existen. Se trata de un intento de dar un paso más en la voluntad de estar presentes en el conjunto de la sociedad, y no como protagonistas, sino dentro de un sector social que adivinamos aquí.

Y puede ser que la expresión «giro a la izquierda» no sea afortunada, y lo sea más hablar de «giro hacia la realidad», para no dar la impresión de que nos estamos alejando hacia la izquierda, cuando lo que sucede es que el PSOE se va hacia la derecha. En este sentido, nosotros estamos en donde estábamos. Creo, pues, que en lugar de plantearnos si la expresión es más o menos rigurosa, lo que deberíamos intentar es entender bien sus contenidos. Se trata de un giro hacia la realidad, en una propuesta todavía muy imprecisa, aunque me parece estimulante y provocadora, para intentar estimular a los sectores de la izquierda que hoy se encuentran objetivamente diferenciados de la política que propone el PSOE.

Sería muy erróneo, porque no está en la propuesta, que esa idea se confundiera con un frente electoral. La propuesta no descarta este aspecto, pero nadie lo ha planteado; es más: incluso en su presentación se han situado elementos preventivos ante una visión meramente tacticista y se ha señalado que hay que intentar avanzar en una reflexión con contenidos estratégicos. Pienso que, con una idea tan abierta, deberíamos estar atentos y, si al contrastarla con la realidad, nuestra actividad se consolida alrededor de sectores de opinión, ya veremos si, en las elecciones de 1986, se puede constituir un frente electoral.

Creo que hay que ser muy cautos en la valoración del bipartidismo y de su ruptura a partir de las elecciones catalanas. Sin embargo, de lo que no hay duda es de que se está gestando algo nuevo. Ayer, un camarada decía que lo que sucederá es que la derecha se organizará de otra manera, y que eso es muy distinto de decir que el bipartidismo se haya roto. Una reflexión así es justa, pero también las diferentes expresiones políticas y la aparición de fisuras entre sectores de la derecha pueden tener su importancia en la dinámica futura, y, en todo caso, lo que hay que hacer es constatarlo. Constatar que las elecciones catalanas han permitido dar otro paso adelante en la posibilidad de crear una organización de centro-derecha en España. Nadie puede adelantarse por qué caminos eso irá definitivamente, pero está claro que una de las vías que está siguiendo es la autonómica. El camino del PNV era uno, ahora se trata de CiU, después vendrán las elecciones en Galicia.

Recientemente, volviendo de Madrid con otros camaradas, he sido informado de la posibilidad de aparición de este fenómeno también en Andalucía, a partir del Partido Andalucista, que puede ser una vía de introducción que podría adquirir un carácter importante des-

pués de la experiencia que nosotros tenemos del sentido de colectividad expresado en el voto interclasista, populista e interlingüístico en Catalunya. El mismo día 29, en su edición de Madrid, «El País» publicó una encuesta sobre Andalucía hecha por la Junta de Andalucía que demostraba un bajón importante del voto socialista y un estancamiento del voto comunista. ¿Qué significa esto? Que ahí podría surgir la posibilidad de que un proyecto de ese tipo atrajese una parte importante del voto desde una invocación de comunidad y, además, con el peligro de que esta operación pudiera estar encabezada por Rafael Escuredo.

Camaradas, en el informe hay siete propuestas; muy tópicas, en efecto, muy de cada día. Pero mientras abrimos este debate, mientras llega el congreso, mientras intentamos conocer científicamente nuestra sociedad, mientras clarificamos nuestra línea política y mientras renovamos el núcleo dirigente, hay que desarrollar esas propuestas, porque son signos de identidad de la forma de trabajo y de los objetivos de nuestro partido. Y me ratifico en la importancia de los siete objetivos planteados en el informe inicial, con un subrayado muy específico respecto a la perspectiva de las jornadas del 20 de mayo y 3 de junio dentro de la «Primavera por la Paz».

Y, como ha dicho algún camarada, habría que intentar dar continuidad orgánica a estas iniciativas, estimulando plataformas allí donde no existan o incorporándonos a aquéllas que ya existen. Como sabemos, este es uno de los puntos de referencia con los que nosotros llamamos a tomar contacto con este sector social de izquierda que se define por una política de paz, contra la política de bloques, contra la presencia de España en la OTAN, contra las bases.

Como recogía el camarada Maxi, pienso que deberíamos hacer un esfuerzo de cara a la Fiesta del PCE, especialmente cuando si a algo no se le puede atribuir el fracaso del PSUC es a la falta de solidaridad del PCE y de sus organizaciones. Creo que debemos crear, porque no la tenemos, una cultura solidaria del PSUC con el PCE, como ellos nos la han hecho llegar durante la campaña y, de una manera muy especial, el núcleo dirigente del PCE y la organización del PCA. Incluso sería preciso que, dentro de nuestras posibilidades, mirásemos si en el propio seno de la fiesta podemos organizar algún acto que exprese nuestro agradecimiento por esa solidaridad que hemos recibido.

Por último, quiero referirme a la propuesta concreta que ha salido de impulsar un debate sobre la situación en Catalunya, la significación del pujolismo y el papel de la izquierda catalana. Pienso que debemos asumir esa propuesta y que lo importante es ver cómo la trasladamos a la sociedad, con qué formas, con qué contenidos y con qué métodos. Y hay que hacerlo con una cierta cautela para no frustrarla de entrada. Por ello os propongo que nombremos una comisión que trabaje en la perspectiva del debate, una comisión formada por Ramon Espasa y el grupo de camaradas de «Nous Horitzons», por Rafael Ribó, por Manuel Vázquez Montalbán, por Matías Vives y por Jordi Solé Tura.

Sin duda, camaradas, vamos ahora a vivir una situación difícil. Creo que nuestro partido tiene un patrimonio que permite, sin triunfalismos, plantearse una prospectiva de futuro. Entiendo que es importante para nuestro partido ir a la celebración del congreso, sin que nadie le tenga miedo, con una concepción de congreso abierto hacia la sociedad y con la voluntad de investigar esa sociedad, de clarificar la línea política de nuestro partido y, sin reservas, de renovar nuestro núcleo dirigente.

RESUMEN DE LA DISCUSIÓN

Camaradas:

Creo que es obligado, al iniciar estas palabras de resumen —que, obviamente no podrán recoger todos los elementos enriquecedores de la reunión de estos dos días—, subrayar precisamente esto, y no como un tópico, sino como un elemento extraordinariamente positivo: la aportación de elementos importantes al debate y de líneas de reflexión para el PSUC, para la sociedad catalana. Además hay que destacar que el debate siempre ha discurrido por los cauces de la reflexión política, que muy pocas veces se ha entrado en la personalización y que, incluso cuando se ha incurrido en ella, casi siempre se ha hecho de la mejor manera.

Pienso que las responsabilidades que se me han pedido son las justas, las que corresponden. Porque creo que, aunque el colectivo es responsable, hay responsabilidades individualizadas que corresponden principalmente al presidente y al secretario general y, si Gregori me lo permite, diré que de una forma muy especial al secretario general. Cuando un partido tiene dificultades y sufre derrotas electorales, es natural que la máxima responsabilidad se pida al secretario general. Por lo tanto, quiero subrayar esta cuestión y decirnos que me siento con el peso de esta responsabilidad, y que no la declino ante vosotros, ante el partido y, en su día, ante el congreso.

El debate de estos dos días ha demostrado que este Comité Central tiene posibilidades de ofrecer elementos para dirigir el partido en el proceso que debe llevarnos al congreso. Ciertamente, nos hallamos en una situación difícil. Hemos sufrido una derrota electoral —ya me referiré a ella— que se acompaña con otros elementos inquietantes de la situación política catalana y española e, incluso, internacional.

Para empezar, pienso que es importante que no dejemos de valorar nuestro patrimonio, no para magnificarlo, sino, precisamente, para hacernos más responsables de cómo salvarlo, engrandecerlo, fortalecerlo y ponerlo al servicio de la clase trabajadora. El patrimonio es el de la historia de un partido que está a punto de cumplir su 48.º aniversario, que tiene más de ocho mil militantes, cerca de 160.000 votos y una presencia parlamentaria —mínima en el Parlamento español, muy modesta en Catalunya, pero que existe, que puede hacer oír su voz y ser una caja de resonancia en la defensa de los intereses de los trabajadores y en la difusión de nuestra política—; un partido que tiene una presencia municipal importante, que también la tiene en el movimiento obrero de CCOO, y que está presente en la Unió de Pagesos y tiene, sobre todo, una coincidencia con ella. Es decir: aquí tenemos, camaradas, un patrimonio y una cierta credibilidad, como decía antes el camarada Armenteros, que se nota en el seno de la sociedad aunque esto no se haya convertido en votos. Diría que es una credibilidad difusa, si se quiere incluso cuestionada, pero que está aquí, y que tenemos la gran responsabilidad, como decía Paco Rodríguez, por patriotismo de partido, de luchar para fortalecerla —o, en todo caso, recuperarla— y proyectarla hacia el futuro.

En función de esto es muy importante para nuestro partido, para nuestra dirección, que emprendamos la marcha al congreso. Ciertamente —algunos camaradas me lo han dicho personalmente y otros lo han dicho desde el micrófono—, hay un cierto miedo al congreso en nuestro partido, porque es un partido que ha padecido traumas. Pero yo creo que una

de las funciones fundamentales de este Comité Central debe ser desdramatizar este congreso. La discusión que hemos tenido demuestra esa posibilidad, y que es una función de todos nosotros. Diría, pues, que debemos estimular al partido en la preparación y celebración del próximo congreso.

Tenemos que hacer comprender que este congreso es necesario porque ha habido un estancamiento del voto del PSUC que, al no corresponderse con las perspectivas, es una derrota electoral y una derrota de nuestras propuestas; porque hay una nueva situación en Catalunya; porque hace falta adecuar nuestra línea política. Necesitamos, pues, un congreso para hacer un análisis de la realidad social catalana, para hacer una definición de la línea política y de la concepción de partido y salir así del margen de confusión en el que nos movemos, y para hacer la renovación del núcleo dirigente.

Si explicamos bien todo eso, si hacemos llegar al conjunto del partido el ánimo sereno con el que hemos examinado las cuestiones en este Comité Central, abriremos las posibilidades de una participación real y conseguiremos ilusionarlo con este objetivo. Creo que el presidente y el secretario general, en primer lugar, pero también el Comité Central y todo el partido, necesitan este congreso. Yo os confieso que siento esta necesidad.

Pienso que muchas de las cosas que se han abierto a la reflexión y al debate en este Comité Central son cuestiones que habrá que seguir en el curso de la preparación del congreso; un congreso que se tendrá que concebir muy abierto; muy abierto en el debate en el interior del partido y muy abierto hacia la sociedad. Y esto enlaza con la idea que luego recogeré del debate más general del que hemos hablado, y de la manera de desarrollarlo.

Por ello creo que deberíamos ser muy cuidadosos, sin disminuir toda la necesaria polémica e, incluso, la confrontación de ideas, de no entrar en el terreno de la descalificación cuando algún camarada da alguna opinión que no coincide con la nuestra. Siempre debemos ser muy abiertos, pero todavía más en este periodo, en el que hace falta que este debate nos lleve a la máxima unidad, a la máxima homogeneidad y, después, a la máxima capacidad de dirección.

Y yo creo, camaradas, que en esta etapa podemos hacer una aportación y un avance en nuestras formas de trabajo, porque podemos evitar un congreso interiorizado. Podemos hacer un congreso muy abierto, muy ligado a los problemas de la sociedad y, por lo tanto, que fortalezca al partido a través de la reflexión y la acción.

Pienso, pues, que sería preciso convocar al Comité Central para el próximo mes de junio para examinar una propuesta del Comité Ejecutivo de calendario y formas de trabajo hacia la celebración del congreso, que yo entiendo que sería necesario que fuera a finales de año. Discutiremos la fecha —no quiero adelantar propuestas de ningún tipo—, pero en mi voluntad, sin precipitar las cosas, hay un cierto sello de urgencia.

Muchas de las cosas que han salido aquí se relacionan ya con la necesaria profundización que exigirá la preparación de este congreso. Sin embargo, quisiera subrayar algunas cuestiones relacionadas con el informe inicial, el debate, la situación política y las propuestas de trabajo.

La primera cuestión que pienso que debo destacar aquí es que los resultados de estas elecciones nos colocan ante la existencia en

Catalunya de una hegemonía del pujolismo. Este es un punto que haríamos bien en no confundir con la victoria electoral, porque va más allá de una victoria electoral. Representa, efectivamente, un triunfo de una concepción de catalanismo conservador, con instrumentos políticos, sociales, institucionales y culturales, y —como aquí se ha añadido— también con una gran influencia en los medios de comunicación. Esta hegemonía se afirma porque, además, se acompaña de un gran descenso de las izquierdas —hay que hablar de izquierdas, no de izquierda—, de unas izquierdas divididas y, en su seno, de una debilidad del PSUC, que ha comprobado reiteradamente que sus propuestas políticas para Catalunya eran derrotadas.

Es cierto, y aquí se ha hablado mucho de ello, que no hay una articulación de la sociedad catalana, y que es dentro de esta sociedad donde se librará la gran batalla por la hegemonía. Creo que no deberíamos minimizar las vías de penetración que hoy tiene el pujolismo y, en todo caso, habría que aceptar que es la fuerza que está hoy en mejores condiciones para seguir manteniendo su hegemonía.

Esta falta de articulación de la sociedad catalana pone en primer plano la debilidad de los partidos políticos y, entre ellos —claro está—, la debilidad del PSUC. Una debilidad que tenemos bien delimitada, pero que no nos ha de llevar a una situación de derrotismo. Antes he hablado de nuestro patrimonio y, por lo tanto, de las posibilidades de recuperar una iniciativa en el seno de la sociedad catalana.

También estamos faltos, desde las izquierdas —y, muy concretamente, desde el PSUC y los sectores sociales con quienes podríamos y deberíamos conectar—, de un análisis científico de la realidad catalana y de las relaciones entre esta realidad catalana, la española y la internacional.

Es importante que dejemos bien claro nuestro carácter de partido nacional catalán y que, a partir de ello, en este periodo en el que iremos hacia la preparación del congreso, no dejemos de trabajar en aquellos objetivos claros para nuestro partido. En primer lugar, la defensa de los intereses sociales de los trabajadores. Este es un punto que debe quedar bien claro para nosotros. Nuestra condición de partido nacional catalán debe expresarse hoy a través de una labor orientada fundamentalmente hacia la defensa de los intereses sociales de los trabajadores y de las capas populares. Tenemos, en efecto, un gran reto en esta labor, que mientras no lo llevemos a la práctica será retórico, pero que debemos repetir una y otra vez para intentar sacarlo adelante: y es que debemos conducir el PSUC a una forma distinta de hacer política, y esta forma distinta de hacer política tiene como elemento vertebrador el signo de la participación.

Aquí, en la discusión, han surgido algunas cuestiones que sería interesante, aunque fuera provisionalmente, dejásemos claras, para que no se formen falsas contradicciones. Por ejemplo, en el debate «partido o sociedad» pienso que no puede haber ambigüedades. Nosotros hablamos desde el partido, y queremos fortalecer el partido entendiendo que debemos hacerlo ligados a la sociedad. Y tendríamos que resolver cualquier falsa contradicción o cualquier pesimismo entorno a la cuestión de si los partidos políticos ya no sirven. Seguramente, hay que resituar a los partidos políticos en el marco de esta sociedad, junto con las fuerzas socio-políticas, etcétera, pero precisamente uno de los defectos que reconocemos a nuestra sociedad es la desarticulación que representa el que no exista, entre las institucio-

COMITÉ CENTRAL

Hay que hacer una especial referencia a la tarea de los comunistas en las instituciones municipales, en la que —ciertamente— adquieren prioridad las necesidades de servicio a los ciudadanos, que pueden llevar a compromisos administrativos. Sin embargo, esos compromisos no pueden desdibujar en ningún caso la diferenciación —e, incluso, la confrontación— política, vigilando las tendencias corporativistas o resistenciales que llevarían a convertir a los ayuntamientos de influencia comunista en meras trincheras aisladas destinadas a caer, en un periodo más o menos largo. Especialmente cuando el pujolismo tiene elaborada una estrategia para ocupar, sucesivamente, el segundo cinturón industrial de Barcelona y el primero, y que el PSC-PSOE se plantea nuestra instrumentalización o neutralización.

La defensa de una acción municipal al servicio de los ciudadanos no puede entrar en contradicción con el necesario compromiso de nuestros alcaldes y concejales a contribuir activamente al fortalecimiento del partido y a la coordinación de la izquierda real, conscientes de formar parte de un proyecto alternativo de progreso sin el cual su labor municipal siempre será limitada.

También es necesario plantearse un análisis de la significación de la presencia de un grupo político organizado que nació de la escisión del PSUC y que hoy disputa el espacio político, social y electoral comunista del PSUC.

El PCC, después de dos años de existencia, aparece como una organización que, si bien no ha logrado alcanzar la mayoría en el III congreso de la CONC, no ha conseguido representación parlamentaria a pesar de haber aumentado veinte mil votos en las últimas elecciones y no ha podido romper la organización del PCE, mantiene una presencia que distorsiona la credibilidad global comunista y aparece como un serio obstáculo a nuestra recuperación.

Hay que plantearse con rigor y con capacidad política una tarea positiva a favor de conseguir la unidad de los comunistas alrededor del PSUC.

Los últimos acontecimientos a que nos hemos referido subrayan la importancia de este propósito, y debemos organizarlo a todos los niveles, conscientes de que la ignorancia de este hecho no elimina su existencia.

Esta reflexión no puede confundirse con una invitación a abandonar o a desnaturalizar nuestra estrategia eurocomunista. Sin embargo, inherente a esta estrategia, está la de partido abierto, y eso significa, también, estar abiertos, activamente, a una actitud de recuperación de militantes valiosos que abandonaron el PSUC en una dinámica de confrontación en la que no sólo jugaron posturas estratégicas —voluntariamente confrontadas—, sino errores nuestros.

Después de la última contienda electoral, en algunos sectores del PCC se han intensificado las actitudes de descalificación del PSUC. Pero también sería irresponsable por nuestra parte ignorar la existencia de una corriente en el seno de esa organización que comprende los peligros de debilitamiento que la actual división representa en la defensa de los intereses de los trabajadores y que han iniciado una reflexión que, si encuentra una justa correspondencia en nosotros, puede retornar a la militancia histórica.

Es preciso, pues, trabajar activamente a todos los niveles para recuperar la unidad de la oferta comunista, empezando por propiciar la coincidencia en la acción de masas con aquellos que han situado su actitud en la vía del acercamiento, como ya ha sucedido en algunas experiencias, en especial en el terreno sindical.

* * *

En esta situación, pues, por encima de todas las dificultades, se configura hoy como objetivo fundamental para contribuir responsablemente a construir una alternativa **el fortalecimiento del PSUC como partido abierto, inserto en el tejido social desde su identidad de clase y aspirando a convertirse en un partido de masas.**

Eso significa, también, abandonar las prácticas de una política superestructural con la que el pueblo todavía nos identifica, como nos lo ha demostrado el contacto directo con la clase trabajadora y las capas populares durante la campaña electoral, y hacerlo a favor de una práctica paciente y continua en el seno de la sociedad.

El fortalecimiento del partido nos exige estar presentes en el terreno reivindicativo, afirmando el carácter de clase, entendiendo que la perspectiva de un refuerzo electoral pasa por la recuperación del voto social, homogeneizando el comportamiento y el mensaje del partido, conscientes de que hay un espacio social en demanda de una política de izquierdas con el que aún no conectamos.

Hay que ser conscientes de que este fortalecimiento del partido va íntimamente relacionado con conseguir que las agrupaciones tengan una actividad constante vinculada a su entorno social y, por lo tanto, a sacar adelante las formas flexibles de organización a las que nos hemos referido tantas veces. Hay que orientar a todo el partido para intervenir en la política municipal, la política hacia el movimiento obrero, hacia el movimiento campesino y hacia los movimientos de la nueva conciencia crítica y hacia el movimiento asociativo en general.

Por todo ello, es imprescindible el fortalecimiento del partido, en sus diversas vertientes. Es necesaria una política de afiliación y una mejora en la información y la discusión política entre la dirección y el conjunto del partido, reforzando la actividad de la dirección; primero, mejorando su funcionamiento colectivo; segundo, fortaleciendo la actividad y mejorando la forma de trabajo de algunas secretarías (en especial la Secretaría de Organización y Finanzas, la Secretaría de Trabajo y Política Sindical y la Secretaría de Instituciones, con una mejor relación y coordinación entre la actividad municipal y la parlamentaria), y desencadenando una actividad abierta, pero organizada, desde la **Fundación de Nous Horitzons**, hacia las fuerzas de la cultura. Estos son aspectos que propondremos, sin excepción, para que sean abordados de una manera monográfica en próximas reuniones del Comité Ejecutivo.

De una forma inmediata, y en la perspectiva de ir clarificando la situación y nuestra línea política, hay que fijar la atención del partido y de sus organizaciones en algunos objetivos bien definidos, llevados a la práctica de

una manera programada y verificando el balance de sus resultados:

1. Hay que seguir trabajando con el **Programa de Gobierno** elaborado para la campaña electoral, ampliando sus contenidos a partir de las necesidades sectoriales y territoriales.

2. Es preciso avanzar en la línea emprendida en la preparación del III congreso de la CONC de fortalecimiento de CCOO, interesando a todos los militantes en la actividad sindical y la defensa de las reivindicaciones obreras y populares.

3. Hay que intensificar y ampliar nuestra participación en la lucha por la paz y, de una manera muy concreta, contribuyendo a la preparación de la «Primavera por la Paz», como un medio para impulsar la acción por el referéndum sobre la OTAN.

4. Es necesario asegurar el cumplimiento de los acuerdos del Comité Central respecto a la juventud y a las tareas de formación.

5. Hay que dar, a la participación en la Fiesta del PCE —los días 29 y 30 de junio y 1 de julio—, un profundo sentido de política de partido y, al mismo tiempo, una manifestación de nuestra solidaridad con los comunistas de toda España, como lo han hecho ellos durante nuestra campaña electoral.

6. Debemos convertir la Festa de Treball, los días 14, 15 y 16 de septiembre, en un hito importante de nuestra actividad de masas, porque este año represente un paso adelante en lo que significa tanto de expresión solidaria del pueblo de Catalunya hacia el PSUC como de oferta política y cultural de nuestro partido.

7. Hay que lanzar una campaña de afiliación, como una parte de la labor de preparación del VII congreso, poniendo una especial atención en la creación de organizaciones del partido en las empresas.

Esos objetivos concretos señalan propuestas, todas ellas referibles a la necesidad de consolidar y dinamizar nuestro partido y su área de influencia a partir de lo que somos. Una necesidad que debe complementarse con una clara voluntad de renovación basada en un proceso de reflexión crítica que nos lleve a un análisis riguroso de la sociedad catalana y la sociedad española, del papel del PSUC y del PCE en la recuperación de la iniciativa con voluntad de conquistar la hegemonía, haciendo avanzar —como hemos dicho— las propuestas organizativas coordinadas para hacer confluir la capacidad —hoy dispersa y desarticulada— de los sectores sociales con capacidad de progreso, viendo la perspectiva de la alternativa de las izquierdas ligada, no tanto a acuerdos políticos entre partidos, como a la articulación de diversas plataformas de desarrollo del trabajo y de los movimientos de masas (sindicales, por la paz, culturales, de barrio, ecologistas, etcétera).

El marco que puede centrar estas tareas es la preparación de nuestro futuro congreso, que debe ir ligado a progresos en la acción de masas y a un fortalecimiento orgánico del partido, premisas indispensables para una renovación positiva.

COMITÉ CENTRAL

Una propuesta de este tipo, que sólo podrá ser definitivamente configurada en la práctica, representa dar contenido a lo que denominamos «giro a la izquierda». Es decir, contribuir a la articulación de la sociedad desde una presencia de masas y en función de los valores fundamentales de la transformación.

LA SITUACIÓN EN CATALUNYA DESPUÉS DE LOS RESULTADOS ELECTORALES

La derechización de las instituciones autonómicas en Catalunya es un elemento fundamental a tener en cuenta en el momento de definir el panorama político catalán.

Cierto que CiU ha recogido en estas elecciones muchos más votos populares con voluntad de progreso y que deberemos estar atentos a la evolución de estos votos de acuerdo con la política del núcleo dirigente de CiU, que, por otra parte, no es identificable con la derecha organizada en AP.

No hay que olvidar que CiU ha obtenido los mejores resultados de toda su trayectoria y que, a pesar de la movilidad del voto a que nos hemos referido, sus resultados han ido mejorando paulatinamente y hoy cuenta con una red organizativa ampliamente extendida por la geografía catalana.

El panorama político catalán se configura, pues, como una situación en la que el catalanismo conservador tiene hoy una posición preponderante y cuenta con los instrumentos políticos, económicos e ideológicos para dar una batalla en las mejores condiciones a una alternativa de progreso. Tanto más cuando se ha abierto un proceso de total sumisión de ERC a CiU y cuando los planteamientos del PSC-PSOE se hallan, no sólo degradados por la política global del gobierno del PSOE, sino faltos de credibilidad nacional catalana.

Si añadimos a estos hechos nuestros resultados electorales, hay que aceptar que tenemos ante nosotros una situación muy difícil.

Ciertamente, existe en Catalunya un movimiento sindical con una dinámica nacional lejos de cualquier influencia por parte del catalanismo conservador. Asimismo, sectores campesinos vinculados a la explotación agraria familiar y al cooperativismo, organizados en la Unió de Pagesos, han venido manteniendo una actitud independiente frente a la política de CiU. Por otra parte, el poder municipal organizado en la Federació de Municipis ha demostrado un grado de independencia notable del gobierno del PSOE y una capacidad de confrontación con la derecha catalana.

Y también es cierto que existen sectores sociales con posibilidad de reacción potencial en favor de una alternativa de progreso, entre los que se tendrá que contar a la juventud, la universidad, los movimientos vecinales, los movimientos de la nueva conciencia crítica —incipientes pero potenciables— y un sector de la intelectualidad catalana que ha jugado un papel muy importante en el pasado reciente y que es susceptible de ser incorporado al debate, a la acción crítica y a la elaboración de alternativas si se le ofrece un marco de

coincidencia lejos de cualquier tentación instrumental.

* * *

Es previsible que la expresión política de nuestra confrontación con el catalanismo conservador pase por los cuatro ejes fundamentales definidos en nuestro Programa de Gobierno, y en consecuencia, por las medidas alternativas que proponemos.

Es decir:

1. La recuperación económica y social de Catalunya, desde la perspectiva de la política de solidaridad, con especial referencia a la lucha contra el paro y, dentro de él, el paro juvenil.

2. La calidad de vida, la salud y las prestaciones sociales, claramente en contra de los intentos de privatizar la Seguridad Social y en defensa de las pensiones.

3. Las instituciones de Catalunya, entendidas como un servicio a los ciudadanos. Para reforzar el autogobierno de Catalunya, con una especial atención a la división territorial.

4. La cultura como forma de convivencia, y defendiendo nuestra concepción de normalización lingüística y la enseñanza pública.

Y todo esto, junto con la concepción de una Catalunya solidaria y corresponsable con las grandes cuestiones que afectan a la clase trabajadora a nivel de Estado.

La confrontación, pues, pasará por la defensa de los contenidos de alternativa y de lucha que contiene nuestra afirmación: «hay otra Catalunya».

* * *

Una serena reflexión sobre estos hechos nos lleva a asegurar que retomar una lucha para conseguir hacer coincidir y colocar a la ofensiva los sectores sociales de la izquierda, en Catalunya pasa por la articulación organizada de nuestra sociedad a partir de las reivindicaciones propias de cada sector.

Es decir, que la lucha social es el motor fundamental para dar contenido a la lucha nacional, y que sin un proyecto colectivo las reivindicaciones sectoriales pueden desplazarse hacia el corporativismo.

* * *

Pero la convicción de que es posible plantearse una lucha paciente y efectiva en favor de la reconstrucción nacional de Catalunya en el progreso debe estar lejos de cualquier ilusión nostálgica del pasado reciente, debe afirmarse en un conocimiento científico de nuestra realidad social y debe huir tanto de los análisis y actitudes superestructuralistas como del pesimismo esterilizante.

Coincidiendo con la iniciativa lanzada por el PCE, hay que abrir desde el PSUC la perspectiva de crear un marco de acción y de debate de la izquierda real en Catalunya con voluntad de enlazar con la experiencia española y, más allá, con las iniciativas que empiezan a brotar en el seno de la izquierda europea.

Por otra parte, no podemos dejar de tener en cuenta que la situación en Catalunya estará constantemente correlacionada con la dinámica de la situación española e, incluso, con la política de alianzas que se configure de cara a 1986 o después de las elecciones de 1986, sin olvidar la perspectiva de las elecciones gallegas —a las que ya nos hemos referido— y de las elecciones andaluzas, estas últimas de gran significación para el gobierno del PSOE, hasta el punto que podrían inclinarlo a disolver las Cortes Generales del Estado y adelantar la convocatoria de elecciones generales.

NUESTRAS PROPUESTAS POLÍTICAS Y NUESTROS OBJETIVOS

Ya dijimos, al iniciar este informe, que en la discusión del Comité Ejecutivo aparecía, como un apartado en el que habrá que trabajar a través de la actividad política y el debate, el de la definición concreta de nuestras propuestas dentro de la situación política que hemos dibujado y a partir de la debilidad de nuestros resultados electorales.

Ciertamente, habrá que plantear sin ambigüedades nuestra política frente al proyecto de CiU, desarrollando una labor a todos los niveles en la que, dando a conocer constantemente nuestras propuestas alternativas, intentemos modificar la acción de gobierno de CiU en el sentido más favorable posible para la clase trabajadora y las capas populares.

Eso significa una iniciativa constante desde la sociedad, como ya lo ha hecho CCOO en la movilización del Primero de Mayo, planteando sus reivindicaciones ante el gobierno de Jordi Pujol.

Al mismo tiempo, hay que marcar con claridad nuestra actitud diferenciada de la política del PSC-PSOE, que hoy proyecta desde el gobierno del Estado un descrédito global de las izquierdas que hay que enfrentar decididamente, tanto para evitar que la derecha se aproveche de ello como, fundamentalmente, para hacer posible una alternativa de futuro creíble.

El peligro de la extensión de un Estado de opinión que hemos podido detectar durante la campaña y que tiende a degradar y confundir la actividad política de los partidos de izquierda con las tradiciones instrumentales de la derecha, sobre la base del incumplimiento de las promesas del gobierno del PSOE, debe ser enfrentado enérgicamente por nosotros, no sólo en la explicación de nuestras propuestas diferenciadas sino, sobre todo, con nuestra manera de hacer política, vinculados al pueblo y reconocidos constantemente por el pueblo.

En este sentido, es preciso que nuestros militantes que trabajan en las organizaciones de masas se den a conocer como comunistas por su capacidad de servir los intereses colectivos.

Asimismo, en la situación actual, la labor de nuestros diputados, sin menoscabo de su trabajo parlamentario —convenientemente jerarquizado en función de la limitación numérica del grupo—, deberá dirigirse de una manera preferente a mantenerse en contacto con la sociedad y a comprometerse con su movilización organizada, como también a impulsar el fortalecimiento del partido.

COMITÉ CENTRAL

que han sufrido un descenso de 280.000—, representan un apoyo obvio a una opción de derechas.

El triunfo de CiU puede intepretarse como un triunfo de la moderación y del sentimiento de comunidad con elementos corporativistas, y es, al mismo tiempo, un triunfo populista que rompe barreras de clase y barreras lingüísticas.

Además, en el voto a CiU puede reconocerse un voto de castigo al PSOE.

La pérdida de voto del PSC-PSOE, ya sea en favor de CiU, ya sea en favor de la abstención, ha representado, en cifras absolutas —en relación con el 28 de octubre—, cerca de 700.000 votos. Es una pérdida que hay que relacionar con la política general del PSOE en el terreno internacional, en el terreno económico y en el terreno democrático, en este caso referible a su política antiautonómica, y que la propuesta que ha intentado elaborar el PSC-PSOE para estas elecciones no podía superar tanto por los contenidos de claudicación como fuerza de izquierdas y en relación al programa electoral de 1980, como por el intento de ganar el voto de la inmigración al margen de una propuesta colectiva para Catalunya.

Este hecho ha demostrado, al mismo tiempo, nuestra incapacidad para transformar el desencanto que produce la política del gobierno del PSOE en favor de nuestra opción.

Porque, ciertamente, como ya hemos dicho, el mínimo aumento de votos que hemos logrado no permite hablar de recuperación sino, en todo caso, de estancamiento.

Eso debe conducirnos, entre otras cosas, a revisar la explicación que hacemos a la clase trabajadora en el momento de hablar de fuerzas de izquierdas, y a adjetivar claramente nuestra opción, diferenciándola de las propuestas de un PSOE que ha renunciado explícitamente a un proyecto de transformación.

Sin embargo, nuestros resultados —expresión de un partido débil que todavía no ha superado la crisis, que se debate en un espacio comunista dividido y que no ha logrado hacer avanzar las propuestas de renovación y giro a la izquierda— permiten algunos análisis detallados que apuntan a ciertas conclusiones.

Y es que los aumentos parciales de votos que hemos experimentado en algunas localidades vienen a coincidir con lugares de implantación de la clase trabajadora en los que hay una buena organización de partido, tenemos una buena representación municipal, somos hegemónicos en la organización local del movimiento obrero y la implantación de la escisión organizada en el PCC es débil.

También hay que hacer una referencia a los resultados de la propuesta electoral del PCC, que tienen lugar después de su congreso constituyente a nivel de España y que han experimentado un aumento de unos veinte mil votos, muy localizados, conseguidos a partir de un gran activismo en la campaña electoral, basada fundamentalmente en la reivindicación social.

Nuestra propia campaña —que será preciso examinar y discutir en el seno de la comisión electoral— se ha orientado a ofrecer a la cla-

se trabajadora una alternativa global desde la izquierda, confrontada con la concepción de CiU y claramente diferenciada del PSC-PSOE.

Los planteamientos de la campaña, básicamente correctos, no han puesto el acento en la crítica a las otras fuerzas políticas ni se han decantado de una manera exclusiva hacia las reivindicaciones sociales, y han insistido en afirmar nuestros signos de identidad como partido de los trabajadores, partido de izquierdas, partido nacional catalán.

En todo caso, más allá de los resultados electorales, consideramos que nuestra campaña electoral ha sido buena, como también lo ha sido la actividad de las organizaciones y de los militantes en general, aunque hay que constatar la falta de un mayor énfasis en las reivindicaciones sociales vinculadas a la realidad concreta y una mayor diferenciación crítica respecto a las demás fuerzas políticas.

La campaña todavía no ha finalizado en un terreno: el de su financiación. Todas las organizaciones del partido deberán seguir trabajando en ese terreno, de una manera responsable, organizada y coordinada con la comisión electoral.

RESULTADOS ELECTORALES Y REPERCUSIONES EN ESPAÑA

Los resultados electorales y las consecuencias que de ellos se desprenden para Catalunya tendrán —ya la han empezado a tener— una importante repercusión en la política española.

No se trata de hacer un traslado mecánico de los resultados electorales, pero sí de valorar cómo van a influir en el conjunto de la vida política española y en todas y cada una de las fuerzas políticas.

Una primera constatación importante es que, si bien es cierto que los resultados en Catalunya —como ya hemos dicho— enmarcan una cierta dinámica bipolar, proyectados en el conjunto de España abren una tendencia en contra del bipartidismo y a favor de la opción de centro-derecha.

Al margen de la expresión concreta que ello pueda adquirir —ya sea a favor de la operación Roca-Garrigues, la operación Suárez, la total diferenciación del PDP de AP o de alguna combinación entre las tres—, lo cierto es que una opción organizada de centro-derecha va cristalizando como un estado de opinión que encontrará un nuevo banco de pruebas en las elecciones autonómicas en Galicia.

El horizonte 86, pues, en España, puede contemplarse en la perspectiva de una disminución de las tendencias bipolares que caracterizaron a las elecciones de 1982 y, por lo tanto, en un marco más favorable para el pluralismo democrático.

El grupo popular ya ha dado síntomas de una cierta movilidad interna, que también son perceptibles en su representación en Catalunya.

Sin embargo, estas repercusiones también se van a hacer sentir en el propio interior del

PSOE, que ha sufrido una seria derrota electoral en Catalunya, referible, no sólo a su política antiautonómica, sino, también, a su política económica, social e internacional, como ya hemos dicho.

Globalmente, puede decirse que el PSOE ha celebrado, a través de las decisiones de su grupo dirigente —y, muy concretamente, de Felipe González—, su propio «Bad Godesberg», haciendo el reformismo del reformismo. Ya no cabe invocar la práctica cautelosa ante la presión de los poderes de la derecha, sino la formulación de una línea política coherente que expresa la total renuncia al cambio.

Repetidamente hemos denunciado la política internacional, la política económico-social y la falta de práctica democrática participativa por parte del gobierno del PSOE, pero hoy ello se acompaña con afirmaciones inequívocas de aceptación y defensa de la sociedad capitalista; de la negativa a desarrollar una salida solidaria a la crisis, teorizando que en macroeconomía y microeconomía no hay diferencia entre derechas e izquierdas; de la adscripción abierta a la opción atlantista; del estímulo a la división sindical, intentando hacer de la UGT un simple instrumento del gobierno para alinear a la clase trabajadora detrás de sus propuestas.

Esa política, junto con los resultados de Catalunya, deberá llevar forzosamente a tomas de posición entre los militantes y los votantes del PSOE y, en todo caso, no cabe duda de que el proceso iniciado tiende a distanciar a la política del PSOE de los sectores de opinión de la izquierda real.

* * *

Ciertamente, a partir de los resultados de Catalunya —como ya hemos dicho— se expresa una incapacidad por parte del PSUC para transformar este desacuerdo con el PSOE en energía política de izquierdas. **La debilidad organizativa, el retraso en la aplicación de los resultados del XI congreso del PCE y la confusión organizativa en el espacio comunista son elementos a tener en cuenta a la hora de valorar esta incapacidad, y para no trasladarla mecánicamente a la realidad del PCE.**

La capacidad para hacer coincidir y dinamizar los sectores de la izquierda real que el PSOE ha defraudado exige una iniciativa estratégica creadora que aporte nuevas posibilidades.

Es en este sentido que hay que entender la idea del PCE de buscar una zona de encuentro para articular a la izquierda real, hoy dispersa en forma de sectores de opinión, para elaborar conjuntamente una alternativa sobre tres grandes ejes: primero, salida de la crisis, con cambios estructurales en la economía del país; segundo, la recuperación de una política de neutralidad; tercero, democratización del Estado y de la sociedad.

No se trata, pues, de crear un frente izquierdista que sume debilidades a partir de la huida hacia adelante, sino de abrir nuevas perspectivas para debatirlas, enriquecerlas, organizarlas y hacerlas posibles desde el seno de la propia sociedad a partir de la movilización y el debate, con voluntad de estructurar un proyecto estratégico pero sin descartar que pueda concretarse, también, en una plataforma electoral.

COMITÉ CENTRAL

INFORME DEL COMITÉ EJECUTIVO

Presentado por el secretario general, Antoni Gutiérrez Díaz

Camaradas:

En esta reunión del Comité Central, y con la colaboración de los camaradas invitados por su condición de cuadros políticos representantes de diversas organizaciones del partido, iniciamos, en nuestro máximo organismo de dirección entre congreso y congreso, un proceso de reflexión y elaboración de propuestas que, si bien arranca de un análisis de los resultados electorales del pasado 29 de abril, intenta profundizar en el conocimiento de la realidad y avanzar en la elaboración de una estrategia hacia una alternativa de progreso que, proyectada esencialmente sobre Catalunya, no puede desligarse de la situación española, la situación europea y la situación mundial.

Muchas son las cuestiones a las que deberemos intentar llegar para analizar, de una forma rigurosa, la realidad política, económica y social y su dinámica; para intentar definir, en un marco evidentemente confuso, nuestra estrategia y nuestra táctica, y para adecuar a nuestro partido como un instrumento eficaz para conectar con los sectores sociales con valores de transformación, y un instrumento potenciador de una alternativa de progreso.

Al afirmar que esta reunión hay que entenderla dentro de un proceso complejo y lleno de dificultades, queremos expresar que éstas sólo podrán enfrentarse en una perspectiva de superación, desde la reflexión serena y rigurosamente autocrítica, desde el debate constructivo y la atención inmediata a las tareas a las que la clase trabajadora nos reclama de una forma continuada.

El informe que hoy vamos a someter como marco para la reflexión del Comité Central ya ha sido objeto de un amplio debate en el seno del Comité Ejecutivo, y en él hemos podido comprobar que, junto con las coincidencias sobre elementos que definen la situación, todavía hay imprecisiones y diferencias que, lejos de romper la unidad de dirección, nos estimulan a seguir en el debate, solidario y constructivo, para llegar a elaborar las opiniones más sólidas posibles.

Asimismo, no se nos escapa que estas insuficiencias son más patentes en el terreno de las propuestas concretas, tanto respecto a la necesaria renovación del partido como respecto a su conexión con los sectores sociales que representan a la izquierda real, en la vía de superar defectos de análisis, enfilarse acertadamente la recuperación del partido, la recuperación de la iniciativa y la recuperación de la hegemonía para hacer avanzar un proyecto de progreso para Catalunya.

La necesaria referencia en este informe a elementos descriptivos y a hipótesis de trabajo aún poco acabadas nos obliga a iniciarlo con algunas afirmaciones que nos alejen de cualquier ambigüedad.

Debemos afirmar, pues, en primer lugar, que los resultados electorales del PSUC el 29 de abril no son satisfactorios, tanto respecto a una falta de recuperación claramente cuantificable, como por la falta de constatación de un avance en nuestra relación activa con los sectores sociales que representan en Catalu-

nya una potencialidad para disputar la hegemonía desde la izquierda real.

Queremos decir con esto que debemos instalar nuestra reflexión, sin dramatismos, sin reservas y sin instrumentalizaciones, en una voluntad autocrítica, valorando los resultados conseguidos como un punto de referencia para avanzar hacia la recuperación, pero no como una trinchera resistencial.

La necesidad de contemplar nuestros resultados en función de la crisis global de las izquierdas en un marco mucho más amplio que Catalunya, no nos exime de nuestras propias responsabilidades, tanto en relación con la aplicación en el PSUC de las orientaciones surgidas del XI congreso del PCE, como por la incapacidad de haber hecho una aportación tangible —como lo demuestran nuestros resultados electorales— a la necesaria recuperación del protagonismo de los comunistas en todo el Estado.

También es necesario reconocer como un hecho, especialmente arraigado en Catalunya y vinculado a nuestra trayectoria, el peso negativo que para la recuperación de una izquierda real representa la división organizada del espacio comunista y nuestras insuficiencias para avanzar en la superación de ese obstáculo, como también nuestras deficiencias para convertir en práctica política el giro a la izquierda definido en el XI congreso del PCE, tanto en lo que representa de capacidad para lanzar el partido al seno de la sociedad civil como para establecer una clara diferenciación desde el valor «transformación» entre los partidos que se reclaman de representar a las izquierdas ante la línea política emprendida por el PSOE. Una línea política coherente con la dinámica de la socialdemocracia internacional y expresada abiertamente por Felipe González y otros dirigentes.

Asimismo, hay que reconocer que, en el marco de los condicionamientos que intentaremos describir, CiU, desde los valores del catalanismo conservador, ha evidenciado con los resultados electorales una capacidad de hegemonizar política, social y culturalmente a Catalunya en una dinámica que, si bien es cierto que no podemos considerar definitiva, sí que se muestra profundamente arraigada, desmintiendo afirmaciones nuestras del pasado sobre una hegemonía de izquierdas en Catalunya.

Por último, hay que aceptar que, sin minimizar las enseñanzas y responsabilidades del pasado, **el PSUC, si quiere influir decisivamente en un proyecto que conforme sólidamente esa hegemonía, no puede proyectar su recuperación en la nostalgia sino en proyectos de futuro arraigados en un conocimiento serio de nuestra sociedad, un fortalecimiento de las estructuras organizativas de esta sociedad y una jerarquización de objetivos, buscando la máxima unidad del partido y de su núcleo dirigente.**

LOS RESULTADOS ELECTORALES

Al margen de una valoración de los resultados de las diversas fuerzas políticas presentes

en la contienda electoral, se aprecian en ellas algunas características generales que será preciso tener en cuenta en el momento de describir nuestra sociedad.

Hay que destacar la falta de fijación del voto, que, en las tres últimas convocatorias —generales, municipales y autonómicas—, ha dado mayorías distintas, incluso contradictorias y en algunos casos absolutas.

Este hecho, de notable importancia, revela la debilidad de la estructuración de nuestra sociedad civil, que no sólo es una característica que se pone en evidencia en la fluctuación del voto, sino que, al mismo tiempo, hace aparecer un espacio en cuyo seno se disputará en gran medida, en esta etapa y por parte del catalanismo conservador, la lucha por la consolidación de la hegemonía; un espacio que, por lo tanto, se plantea también como el campo de actividad preferente para nosotros, reafirmando la importancia de nuestra presencia en el seno de esa sociedad civil.

La falta de fijación del voto es expresión, también, de la debilidad general de los partidos políticos y de las organizaciones sociopolíticas.

En este contexto, cobran importancia, más allá de las propuestas programáticas, algunos elementos que se deben tener en cuenta a la hora de analizar los resultados electorales y que dan a las convocatorias un cierto carácter plebiscitario, como son la tendencia a personalizar el voto o a referirlo a las instituciones, ya sea con un cierto sentido corporativista —como componente del sentimiento de colectividad—, ya sea con una voluntad de equilibrar los poderes —gobierno del PSOE a nivel de Estado, gobierno de CiU en Catalunya.

Dentro de estas características se ha instalado la hegemonía del nacionalismo conservador, y, aunque en el Parlamento catalán estarán representados cinco grupos parlamentarios, éste vendrá marcado por una clara dinámica bipartidista.

Los resultados electorales han expresado, asimismo, un fracaso de la opción nacionalista radical y la persistencia de un tanto por ciento importante de abstención que, si bien no es justificativo a la hora de analizar el fracaso de cualquier fuerza política, expresa la existencia de un sector a ganar aún para la responsabilización en el proceso autonómico.

Hay que hacer, también, una reflexión de estos resultados globales en relación con los resultados de las elecciones autonómicas del año 1980, pues, comparativamente, junto con el bajón del PSUC se constata una pérdida de la mayoría potencial que representaba la suma hipotética de los escaños del PSC-PSOE, el PSUC y ERC.

Es decir, los resultados comparados entre las elecciones de 1980 y las de 1984 expresan la pérdida de una posible mayoría de izquierdas a favor de los votos de la derecha, sobre todo cuando ERC ha ido a las últimas elecciones después de una trayectoria de supeditación a CiU que no podía esconder a su electorado, y que los votos de AP, si bien no han llegado a los resultados del 28 de octubre —ya

ACCIÓN DE MASAS, FORTALECIMIENTO DEL PARTIDO

Resolución del Comité Central del PSUC

El Comité Central del PSUC se reunió los días 12 y 13 de mayo, para evaluar los resultados electorales del 29 de abril, analizando la situación política y elaborando propuestas de trabajo.

Las sesiones del Comité Central, con una amplia participación de sus miembros, han representado una profunda y serena reflexión dentro del marco del informe presentado por el Comité Ejecutivo.

El Comité Central del PSUC considera que la victoria electoral de CiU es la expresión del avance del catalanismo conservador en base a una propuesta populista que se ha abierto camino en Catalunya a partir de la debilidad de los partidos políticos, dentro de una sociedad desarticulada y en la que hay una tendencia a producir una relación directa individuo-institución.

El fracaso global de las fuerzas de izquierda es la expresión de su incapacidad, en estos momentos, de ofrecer una alternativa de progreso tomando la dirección de la defensa de los intereses de la clase trabajadora y de las capas populares. Este hecho se da, además, paralelamente a una política del gobierno del PSOE claramente alineada en posiciones de abandono de las propuestas de cambio y transformación.

El estancamiento electoral del PSUC, que expresa una falta de relación del partido con los sectores sociales que representan la iz-

quierda real en Catalunya, es el resultado de insuficiencias propias en el campo organizativo, en la clarificación de la línea política, así como en la forma de llevarla a la práctica.

La situación creada en Catalunya ha tenido repercusiones en la situación española, introduciendo elementos que tienden a modificar el mapa político a favor de una posible opción de centro-derecha.

La victoria de CiU en Catalunya plantea la necesidad de recuperar los potenciales de la izquierda real en una perspectiva de futuro que tenga en cuenta las dificultades de la situación y que exige un planteamiento estratégico a medio y largo plazo, lo cual pasa por un debate abierto en el seno de la sociedad así como por una política de participación de la sociedad catalana.

El PSUC, desde una referencia autocrítica, a par-

tir de su patrimonio histórico, de su fuerza militante y de su arraigo, se propone colaborar responsablemente en la recuperación de la iniciativa por parte de las fuerzas de izquierda, entendiendo que el avance de este proceso pasa, hoy día, por la defensa de las reivindicaciones y los intereses de las capas populares. Al mismo tiempo, desarrollará una política que intente superar las consecuencias del predominio de CiU, claramente diferenciada de la política del PSC-PSOE.

En est sentido, el Comité Central del PSUC ha tomado toda una serie de medidas, entre las cuales destaca la formación de una comisión específica para estudiar la contribución del PSUC al debate abierto, científico y riguroso sobre las perspectivas de la izquierda catalana.

Igualmente, hará comprender a todos los militantes y organizaciones la

necesidad de fortalecer al partido, en una actividad ligada constantemente a los problemas reales de nuestra sociedad en la perspectiva de romper el estancamiento del PSUC, de definir la nueva situación en Catalunya y de promover el reforzamiento y la renovación del partido, homogeneizando el mensaje dirigido a la sociedad y mejorar la capacidad de dirección a todos los niveles.

La necesidad imprescindible de fortalecer el PSUC pide una actitud abierta en la voluntad política de unificar la opción comunista alrededor del PSUC.

LAS TAREAS PRIORITARIAS

En el primer plano, el Comité Central ha colocado la lucha por la paz, por el desarme, contra la política de bloques, por la salida de España de la OTAN y por el desmantelamiento de las bases.

En este sentido, ha tenido una especial relevancia la preparación de la *Primavera por la Paz* y los actos programados para los días 20 de mayo en Barcelona y el 3 de junio en Madrid.

El PSUC se propone, igualmente, continuar en la línea aprobada por el III congreso de la CONC de contribuir al fortalecimiento de CCOO, interesando a todos los militantes en la actividad sindical y en la defensa de CCOO.

El Comité Central del PSUC ha tomado también medidas para poder hacer una contribución solidaria a la celebración de la Fiesta del PCE, los días 29 y 30 de junio y 1 de julio, y para avanzar en la preparación de la Fiesta de Treball el mes de septiembre, configurándose como un importante objetivo en la política de movilización de masas, por lo que significa, tanto como expresión solidaria del pueblo de Catalunya hacia el PSUC como de oferta política y cultural de nuestro partido.

Consciente de que la contribución del PSUC al enderezamiento de la situación en Catalunya ha de ir ligada a progresos en la acción de masas y a un fortalecimiento orgánico del partido, el Comité Central ha decidido organizar una campaña de afiliación que culminará con la celebración del futuro congreso.

Barcelona, 13 de mayo
de 1984

Muy pronto, un nuevo gobierno va a constituirse en Catalunya, muy posiblemente con los mismos consejeros, o casi los mismos, que han dirigido la Generalitat en los últimos cuatro años. Pero en Catalunya subsisten los viejos problemas, los problemas de la crisis y el paro, de la

desindustrialización. Agravados por la falta de capacidad o de voluntad para abordarlos sobre bases nuevas. Sobre perspectivas reales, que partan de la lucha contra los sectores monopolistas y multinacionales, grandes beneficiarios de la actual situación económica.

UN PLAN DE MEDIDAS INMEDIATAS PARA CATALUNYA

En Catalunya la desindustrialización persiste; que los sectores servicios incrementen su influencia en el conjunto nacional en detrimento de los sectores industriales no es un factor positivo. Significa una constante pérdida de peso específico de Catalunya en el conjunto industrial de nuestra área económica. Que los sectores multinacionales, las empresas transnacionales, sean cada día más importantes en Catalunya es un factor realmente negativo para nuestro país, es una pérdida real de influencia política y un aumento de la dependencia económica del exterior.

UNA POLÍTICA INDUSTRIAL PROPIA

Por esto, no es una política progresista la que renuncia a desarrollar una política industrial propia y espera que el libre juego de la economía de mercado y la libre penetración y actuación de los sectores multinacionales va a permitir mover la locomotora de la economía y enganchar la de nuestro país a alguno de los furgones de cola.

Una política industrial propia debe estar basada en la necesidad de situar en primer plano el desarrollo de nuestro sector público, la parte de la economía que es de todos, para que funcione mejor y para que el beneficio sea para todos. Una política industrial propia debe estar basada también en el impulso y ayuda de nuestra propia estructura económica; ayudando a nuestros sectores económicos tradicionales, favoreciendo el desarrollo tecnológico propio, ayudando a

las economías de las pequeñas y medianas empresas con dificultades.

Una política industrial progresista debe estar basada sobre todo en el mantenimiento y creación de empleo. Nuestra sociedad no avanza, no progresa, si cada día el mercado de trabajo está más disgregado con mayor número de contrataciones precarias, o si cada día el desempleo aumenta. El que en el último trimestre, cada día, ciento sesenta trabajadores pierdan su puesto de trabajo es un elemento que a cualquier ciudadano debe hacerle reflexionar. No podemos seguir en esta situación. No se puede agigantar la frontera entre los que tienen empleo y los que diariamente mendigan un lugar donde poder ejercer el derecho constitucional al trabajo.

Por todo ello la Comisión Obrera Nacional de Catalunya ha decidido presentar al próximo gobierno de la Generalitat un *plan de medidas inmediatas*, con la voluntad de ofrecer una propuesta que a nuestro entender apunta hacia una solución favorable a la crisis para Catalunya y para los trabajadores.

«INSTITUT CATALA CONTRA L'ATUR»

Consideramos que en primer lugar es fundamental el desarrollar un conjunto de medidas para hacer frente a las consecuencias de la crisis y el paro creando un organismo, el *Institut català contra l'atur forçós*, que agrupe por una parte a todos los fondos destinados contra el paro

y por otro a todas las iniciativas que en este sentido puedan desarrollarse. Así consideramos que en la elaboración de los presupuestos del año próximo debe considerarse un fondo de 20.000 millones de pesetas para el desarrollo de trabajos socialmente útiles (empleo comunitario). Al mismo tiempo debería crearse un fondo de 2.500 millones para una red asistencial a los parados en peores situaciones económicas.

En segundo lugar consideramos necesario que el *Consell Executiu* de la Generalitat desarrolle una política industrial favorable a los trabajadores estableciendo un marco para la reconversión negociado con los interlocutores sociales. El desarrollo de una política progresista para la empresa pública catalana debe

basarse en una planificación y coordinación de las distintas empresas públicas, en la utilización del sector financiero público para hacer frente a los problemas económicos de estas empresas, para evitar así la dependencia de la banca privada, y la actuación del conjunto de las empresas como un todo que facilite la potenciación de los propios sectores productivos. Es necesario que una política industrial de progreso tenga en cuenta y ayude al movimiento cooperativo y a las sociedades anónimas laborales, facilitando su desarrollo y consolidación.

En tercer lugar, las actuaciones del nuevo *Consell Executiu* de la Generalitat deben dirigirse a facilitar y no entorpecer la actividad de los sindicatos para que su participación en las instituciones pueda favorecer el desarrollo de la democracia y de la autonomía. Es en este sentido fundamental que de nuevo entre en funcionamiento el *Consell de Treball*, como el máximo organismo de representación y de negociación de los interlocutores sociales. Así como que la participación en los organismos de la Seguridad Social se desarrolle sobre bases distintas, que permitan un mayor control de los mismos por parte de los sindicatos.

Son éstas, pues, propuestas que el sindicato de CCOO va a ofrecer al próximo gobierno, a los distintos partidos con representación parlamentaria, para que el futuro sea mejor para los trabajadores de Catalunya.

SEBASTIÀ VIVES

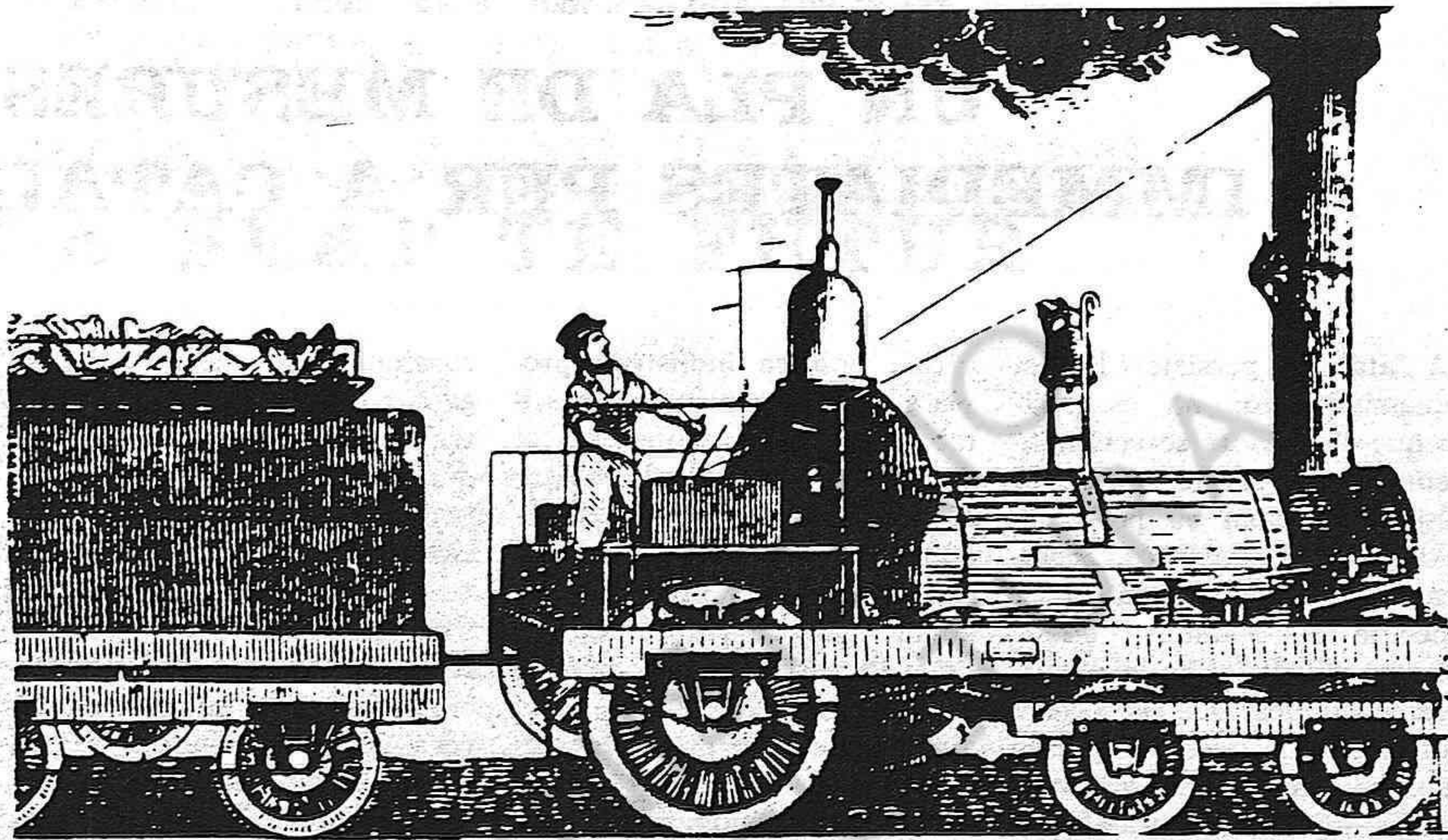
TOTS A MADRID PER LA PAU

El dia 3 de juny

El proper diumenge 3 de juny culmina a Madrid la *Primavera per la Pau* convocada per la coordinadora estatal de grups pacifistes i a la qual tant el PCE com el PSUC hem donat ple suport.

L'acte consistirà en una manifestació i concentració des de l'estadi Bernabeu fins a la Cibeles amb la lectura final d'un manifest centrat en l'exigència d'un referèndum clar i ara que possibiliti al nostre país sortir de l'OTAN. Posteriorment, es farà lliurament a la Moncloa de les signatures recollides pel referèndum.

A Catalunya, i després de l'extraordinari èxit de la cadena humana a Barcelona, la coordinadora de Catalunya d'organitzacions pacifistes ha organitzat un *Tren per la Pau* que sortirà

de l'estació de França de Barcelona dissabte dia 2 a les 7 de la tarda i tornarà a ser aquí dilluns de matinada. Tot pel módic preu de 2.000 pessetes.

El *Tren*, que anirà completament guarnit amb l'estètica pacifista, s'aturarà simbòlicament a Ascó i recollirà més gent a Tarragona. El PSUC i la JCC

tenen ja bitllets a la vostra disposició. Aquest cop es juga a Madrid quelcom més que el Barça, ens juguem la pau i neutralitat del nostre país.

Ben aviat, un nou govern es constituirà a Catalunya, molt possiblement amb els mateixos consellers, o gairebé, que han dirigit la Generalitat els darrers quatre anys. A Catalunya, però, subsisteixen els vells problemes, els problemes de la crisi i l'atur, de la desindustrialització.

Agreujats per la manca de capacitat o de voluntat per abordar-los sobre bases noves. Sobre perspectives reals, que arrenquin de la lluita contra els sectors monopolistes y multinacionals, grans beneficiaris de l'actual situació econòmica.

UN PLA DE MESURES IMMEDIATES PER A CATALUNYA

A Catalunya persisteix la desindustrialització: no és positiu que els sectors serveis n'incrementin la influència en el conjunt nacional en perjudici dels sectors industrials. Significa una constant pèrdua de pes específic de Catalunya en el conjunt industrial de la nostra àrea econòmica. Que els sectors multinacionals, les empreses transnacionals, siguin com més va més importants a Catalunya és un factor realment negatiu per al nostre país, és una pèrdua real d'influència política i un augment de la dependència econòmica de l'exterior.

UNA POLÍTICA INDUSTRIAL PRÒPIA

Per això, no és pas una política progressista la que renuncia a desenvolupar una política industrial pròpia i espera que el lliure joc de l'economia de mercat i la lliure penetració i actuació dels sectors multinacionals permetrà engegar la màquina de tren de l'economia i enganxar la del nostre país a algun dels furgons de cua.

Una política industrial pròpia s'ha de basar en la necessitat de situar en primer pla el desenvolupament del nostre sector públic, la part de l'economia que és de tots, perquè funcioni millor i perquè el benefici sigui per a tots. Una política industrial pròpia s'ha de basar, també, en l'empenta i ajut de la nostra pròpia estructura econòmica, ajudant els nostres sectors econòmics tradicionals, afavorint el desenvolupament tecnològic propi, ajudant les economies de les petites i mitjanes empreses amb dificultats.

Una política industrial progressista s'ha de basar sobretot en el manteniment i creació d'ocupació. La nostra societat no avança, no progressa, si cada dia el mercat de treball està més disgregat, amb un major nombre de contractacions precàries, o si cada dia la desocupació augmenta. Que, durant el darrer trimestre, cent seixanta treballadors perdin el seu lloc de treball cada dia és un element que ha de fer reflexionar a qualsevol ciutadà. No podem

continuar així. No es pot agèntar la frontera entre els qui tenen ocupació i els qui cada dia han de pidolar un lloc on poder exercir el dret constitucional al treball.

Per tot això, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya ha decidit presentar al proper govern de la Generalitat un *pla de mesures immediates*, amb la voluntat d'oferir una proposta que, al nostre parer, apunta cap a una solució favorable a la crisi per a Catalunya i per als treballadors.

«INSTITUT CATALÀ CONTRA L'ATUR»

Considerem que, en primer lloc, és fonamental desenvolupar un conjunt de mesures per fer front a les conseqüències de la crisi i l'atur creant un organisme, l'*Institut català contra l'atur forçós*, que agrupi, d'una banda, tots els fons destinats contra l'atur, i de l'altra totes les iniciatives que en aquest sentit es puguin engegar. Així, considerem que en l'elaboració dels pressupostos de l'any vinent cal considerar un fons de vint mil milions de pessetes per al desenvolupament de treballs socialment útils (ocupació comunitària). Alhora caldria crear un fons de dos mil cinc-cents milions per a una xarxa assistencial als aturats en pitjor situació econòmica.

En segon lloc, considerem necessari que el Consell Executiu de la Generalitat desenvolupi una política industrial favorable als treballadors i estableixi un marc per a la reconversió negociat amb els interlocutors socials. El desenvolupa-

ment d'una política progressista per a l'empresa pública catalana s'ha de basar en una planificació i coordinació de les diferents empreses públiques, en la utilització del sector financer públic per fer front als problemes econòmics d'aquestes empreses, per evitar d'aquesta manera la dependència de la banca privada, i l'actuació del conjunt de les empreses com un tot que facilita la potenciació dels sectors productius propis. Cal una política industrial de progrés que tingui present el moviment cooperatiu i les societats anònimes laborals, i que les ajudi, facilitant-ne el desenvolupament i consolidació.

En tercer lloc, les actuacions immediates del nou Consell Executiu de la Generalitat s'han de dirigir a facilitar —i no pas a entorpir— l'activitat dels sindicats perquè la seva participació en les institucions pugui afavorir el desenvolupament de la democràcia i de l'autonomia. En aquest sentit, és fonamental que entri de nou en funcionament el *Consell de Treball*, com el màxim organisme de representació i de negociació dels interlocutors socials. Així com que la participació en els organismes de la Seguretat Social es desenvolupi sobre bases diferents, que permetin un major control d'aquests per part dels sindicats.

Aquestes són, doncs, les propostes que el sindicat de CCOO oferirà al proper govern, als diferents partits amb representació parlamentària, perquè el futur sigui millor per als treballadors de Catalunya.

SEBASTIÀ VIVES

Si la futura llei de llibertat sindical que ara es discuteix al Congrés dels Diputats no ho impedeix, el proper 14 de juny hi haurà eleccions sindicals a totes les factories i filials comercials de la SEAT. Ha estat CCOO qui ha denunciat la finalització del període de mandat de l'actual comitè d'empresa i, doncs, la necessitat d'unes noves

eleccions. UGT no sembla gaire entusiasmada davant la convocatòria electoral i hi ha qui tem que si la llei de llibertat sindical s'aprovava abans del 14 de juny i aquesta allarga el termini entre convocatòria i convocatòria, les eleccions previstes per al mes que ve no arribessin a celebrar-se fins l'any vinent.

LA SEAT TÈ FUTUR

Juan Segura Acacio, secretari general de la secció sindical de CCOO de la SEAT de Zona Franca, i Adelino Bonet Sospedra, membre del comitè d'empresa, ens parlen del tema i d'altres qüestions relacionades amb la SEAT.

Per Juan Segura, la SEAT té un bon futur com a empresa nacional de l'automòbil, sense descartar la col·laboració amb les empreses multinacionals per beneficiar-se principalment de l'alta tecnologia. Segons ell, és beneficiós que Espanya tingui una empresa nacional de l'automòbil i no quedi hipotecada per la política de les multinacionals que, quan tenen problemes als seus propis països, com va ser el cas de la FIAT o com s'esdevé amb la Citroën, actuen en funció dels seus interessos privats o del seu país d'origen.

—Però és viable una empresa nacional de l'automòbil?

—Hi ha opinions per a tots els gustos —ens contesta Segura—, però França en té una, i també en tenen Alemanya, Anglaterra i Itàlia. Per què no Espanya?

»Fa anys que se'ns va dir que havíem perdut el tren de la tecnologia. El que és cert és que l'any 1983 la SEAT apareix amb la seva pròpia tecnologia i la seva pròpia marca, com a empresa que en garanteix el producte. Això s'ha fet el 1983, en una situació de crisi, a la desesperada, amb grans costos socials, cosa que no hauria estat així si s'hagués fet el 1974.»

—La SEAT pot esdevenir un segon Sagunt?

—Això depèn del govern. Llavors no serà un Sagunt, serà un Barcelona o un Catalunya. El problema de l'acer no és el mateix que el de l'automoció. Quan Espanya exporta mig milió de cotxes, quan a l'interior se'n venen uns 400.000, no es pot enraonar de baixa del consum i que cal reestructurar el sector. En tot cas fóra una cessió del govern per la pressió de les multinacionals, que voldrien eliminar-ne la competència. No creiem, però, que el govern transigeixi en això.

—Quan diem que això ens sembla molt bé, però que la tecnologia tendeix a eliminar llocs de treball, i fins a quin punt això és així a la SEAT, Adelino Bonet respon:

—No hi ha dubte que la tecnologia influeix en la plantilla en dos aspectes: en la professionalització i en el seu volum. Pel que fa al volum, crec que la SEAT té l'avantatge de comptar amb una plantilla amb molta gent en edat pròxima a la jubilació; és per això que nosaltres abonem la jubilació als seixanta anys amb el 100 per cent del salari. Quant a la professionalitat, la SEAT té una escola de formació que pot reciclar plantilla cap a aquesta nova tecnologia. La SEAT no té un excés de plantilla, sí que té un desfasament, com en el cas de Landaben, on manca personal i s'esdevé un trasllat voluntari incentivat de treballadors de la Zona Franca a Landaben.

»No sobra personal per a la capacitat que té la SEAT. Llavors l'alternativa fóra reduir la capacitat productiva; i llavors sí que caldria reduir la plantilla; això seria un greu problema que menaria a l'extinció de la SEAT a poc a poc. Aquests no són, però, els plans de l'empresa, almenys els que ens han presentat; al contrari, hi ha un pla de relançament mitjançant l'exportació concertada i nous models amb tecnologia pròpia. Cal dir que la tecnologia del producte fa augmentar la plantilla; dissenyar els cotxes, els motors, que aquesta és l'altra part que nosaltres també reivindicuem. I que pot compensar la pèrdua de llocs de treball a causa de la tecnologia del procés.»

—De la SEAT mítica, la dels salaris més alts, la més combativa, què en queda? Li fem la pregunta a Juan Segura.

—En queda una mica d'història i una mica de realitat. Durant els darrers deu anys de franquisme, la SEAT era a l'avantguarda de les lluites reivindicatives, tant econòmiques com socials i polítiques. Després hi ha hagut tota la transició, la crisi, i també un envel·liment de la plantilla. Jo no diria, però, que la consciència i l'esperit de la lluita hagin desaparegut. Hi ha un replegament, una actitud de moderació, una adaptació a les circumstàncies difícils. Jo no crec pas que els treballadors de la SEAT hagin baixat la guàrdia. Estic segur que, si un dirigent polític tingués la malpensada d'eliminar la SEAT, aquest esperit ressorgiria àdhuc amb més força que altres cops.

EL 14 DE JUNY, ELECCIONS SINDICALS A LA SEAT

—Parlem ara del conveni de la SEAT que s'ha signat per sota del que havia recomanat el govern.

—Em sembla que és el conveni més dolent que s'ha donat als treballadors —respon Juan Segura. A la SEAT, on pitjor s'havia arribat era a un conveni per dos anys. Aquest és per tres. Un conveni que garanteix la pèrdua del poder adquisitiu. Crec que amb aquest conveni la UGT s'ha doblegat a les pressions de l'INI, és a dir: dels ministeris d'Indústria i Economia. És cert que jurídicament tot ha estat legal, però amb el signament del conveni s'ha fet una cacicada als treballadors, ja que es demanava una consulta prèvia i el signaren a Madrid sense cap mena de consulta.

—Pel que fa al conveni, Adelino Bonet afegeix:

—A part de l'aspecte salarial, que sens dubte és el més important, n'hi ha d'altres al conveni que paga la pena de

tenir presents. En primer lloc, es proposaren unes baixes incentivades, ja que no es pot parlar de jubilació anticipada, que —tot i que eren voluntàries— la veritat és que van cridar els afectats al despatx i se'ls va sotmetre a autèntiques coaccions, en el sentit de ho agafes o passes a un lloc de treball que no t'agrada o que consideres denigrant. També s'han eliminat drets adquirits de vacances per antiguitat a l'empresa. El conveni es va signar a les tres de la matinada sense fer cas de les tretze mil signatures que demanaven un referèndum.

—Hi haurà o no eleccions sindicals a la SEAT enguany?

—En aquest moment —contesta Adelino Bonet— la mesa electoral ja ha convocat eleccions a l'àrea productiva i de filials de l'àrea comercial per al dia 14 de juny. Si aquest procés, que és dins el que marca la llei actualment, s'atura, es tractaria d'una decisió política, no pas d'una decisió sindical.

—A grans trets, quin és el programa que planteja la secció sindical de CCOO per a aquestes eleccions?

—Nosaltres —ens diu Juan Segura— no oferim grans coses. Sí que oferim l'honoradesa dels nostres quadres i la voluntat d'informar i de comptar sempre amb els treballadors per a les decisions que els afectin. Plantegem la defensa de la

SEAT com a empresa nacional. És l'Estat el que ha de finançar la SEAT com a patró que n'és, i no pas com passa ara, que la SEAT va als bancs a demanar diners al 22 per cent, la qual cosa ocasiona pèrdues falses a causa dels costos financers. També plantegem la potenciació del centre tècnic com a centre d'investigació: aquí creiem que la Generalitat ha d'aportar la seva part quant a la promoció de la investigació, no només per a la SEAT sinó en general. Defensem el manteniment de la plantilla i les jubilacions, que ja no han d'anomenar-se anticipades, sinó normals, als seixanta anys. També defensem la reducció de la jornada, quan a Europa es lluita per les trenta-cinc hores.

Adelino Bonet creu que hi ha una gran receptivitat a la SEAT envers els plantejaments de CCOO. Els candidats de les llistes de CCOO els hem escollit en una cosa semblant a allò que fan els americans, en *caucus*, on hi ha hagut una gran participació, que en alguns casos ha superat els resultats que CCOO va obtenir a les eleccions anteriors en el conjunt de tota la plantilla.

»No crec que ara els treballadors pensin que si guanya UGT o CCOO se'n va o no se'n va la Volkswagen. Hi ha un bon clima, fins i tot al sector comercial, on la força de CCOO és més petita, però on el sindicat es va quedar sol defensant la no rescissió dels contractes.»

«el conveni més dolent que s'ha donat als treballadors»

JOAN SANJUAN

REUNIÓ DE LA SECRETARIA D'ORGANITZACIÓ I FINANCES

El passat dia 10 es va reunir la Secretaria d'Organització i Finances del Comitè Executiu, una vegada passat el període electoral, per a valorar el seu treball i intentar definir un programa de treball orientat a assegurar una millor relació amb les organitzacions del partit, així com per racionalitzar la seva composició.

S'acordà que des de la Secretaria d'Organització es treballaria en el sentit de millorar la relació entre el grup parlamentari i les organitzacions del partit, per tal de fer conèixer el treball del grup parlamentari i fer que això sigui una activitat regular del partit; es nomenà el company Alfred Amestoy com a responsable d'aquesta tasca.

S'acordà insistir a les organitzacions en la urgència de tenir les fitxes de l'any 1984 per poder iniciar un treball organitzat i tenir les dades reals.

S'acordà també continuar insistint a les organitzacions en el sentit de crear acords per el pagament dels deutes amb el Comitè Central, en el tema de cotitza-

cions del partit, així com per racionalitzar la seva composició.

S'acordà fer un relançament de la Comissió d'Organització del Comitè Central amb el compromís de convocar-la després de la reunió del Comitè Central dels dies 12 i 13 de maig.

Es prengué el compromís per part del responsable de la Secretaria, Antoni Cuadras, de presentar un resum de l'informe de la conferència nacional sobre els temes d'organització i elaborar un calendari de reunions per a la discussió de la política d'organització del partit, amb els següents punts:

— Debat sobre les agrupacions del partit.

— Com organitzem el nostre electorat.

PROGRAMES DE REUNIONS AMB LES ORGANITZACIONS

El company Antoni Cuadras va informar del calendari de reunions que es farà amb l'actiu

del partit per explicar els acords de la reunió del Comitè Central dels dies 12 i 13 de maig. Davant la importància del tema s'ha de procurar arribar a les màximes organitzacions possibles i la millor forma és convocar, des de la Secretaria d'Organització, reunions a les comarques i localitats més importants.

Cal assegurar-hi la màxima assistència i, a partir d'aquestes reunions, convocar-ne amb les agrupacions per arribar al conjunt del partit, fent-les amb un caràcter obert per poder-ho lligar a la campanya d'afiliació que culminarà en el proper congrés del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

BONS D'AJUT FESTA DE TREBALL, FESTA DEL PCE

La companya Angels Huertos va informar que a partir del 15 de maig es començaran a repartir els bons de la Festa-84, i es demana la màxima col·laboració per part dels comitès a l'hora de fer el repartiment i el seguiment i control de les liquidacions.

També es va cridar l'atenció en el tema dels bons de la Festa del PCE, demanant una major atenció per part dels comitès. Recordant que això forma part d'un acord de la direcció del partit en el sentit de refermar la màxima solidaritat amb el PCE.

AJUT AL PARTIT

Saldo publicat a l'anterior TREBALL	16.900.318
Rosa Muntanyola (Barcelona)	250.000
Albert Ramoneda (Barcelona)	15.000
Silverio Gómez (Sant Boi de Llobregat)	5.000
Arturo Fuente (l'Hospitalet de Ll.)	18.000
Montserrat Rius (Barcelona)	2.000
F. Cañizares	125.000
F. Robles	30.000
E. S. (Girona)	15.000
S. Sánchez	5.000
Un anònim	800.000
Un anònim de Girona	30.000
R. Roure	150.000
Muntané (França nord)	7.352
PCA, agrupació Las Fuentes (Baix Aragó)	10.000
J. López Raimundo, J. Giménez, un aragonès	10.000
Dos simpatitzants d'Horta (Barcelona)	3.000
Lucía Ruiz, vídua de Vidiella	5.000
S. Robert	300.000
Montero Ruiz	50.000
Sebastià López	10.000
I. Millan	100.000
Tres amics del PSUC (Barcelona)	750.000
Un jubilat	25.000
A. M. (el Prat de Ll.)	15.000
Salvador Solsona (Mèxic)	15.000
Un professional basc	10.000
TOTAL:	19.655.670

ASESORIA RISCHAK

ASUNTOS LABORALES, FISCALES Y ADMINISTRATIVOS - SEGUROS

Aragón, 195, pral., 1.
Barcelona-11

Tel. 323 49 58
Horario: de 17 a 20

L'AGRUPACIÓ D'ALCANAR

Alcanar és una ciutat situada a la comarca del Montsià amb una població de 8.125 habitants. Un 15 per cent de la seva població és castellanoparlant.

El municipi consta de dotze quilòmetres de costa que han format el barri marítim de Cases d'Alcanar.

Un 90 per cent de la seva població es dedica a l'agricultura, la resta als serveis i a la pesca. El nivell d'ocupació és acceptable.

Dins d'aquest marc, l'agrupació del PSUC es fundà l'any 1976 a partir d'un petit nucli de joves amb un sentiment antifrancista i de defensa de les llibertats i la democràcia en el nostre país.

Durant els anys 1977-1978 aquest nucli organitzà, durant l'estiu, actes populars: xerrades polítiques i festivals artístics, com per exemple, l'any 1977, al barri marítim, un acte dit «Diada del PSUC» i, l'any 1978, en la mateixa línia, els «Tres dies amb el PSUC».

En l'actualitat el partit és present a l'Ajuntament i a totes les activitats de la vida del poble.

La composició del comitè de l'agrupació reflecteix aquest lligam amb el moviment associatiu: esportiu, cultural, veïnal, sindical, pares d'alumnes, ensenyament...

Hem aconseguit que el partit mobilitzi a cada elecció unes

tres-centes persones que treballen amb nosaltres a les diverses tasques electorals, el que fa que el PSUC sigui un partit arrelat a la població. Això fa que els resultats del PSUC s'hagin mantingut bastant fermes a través de totes les eleccions celebrades, amb oscil·lacions que van des del 10 per cent del 28-O, passant pel 16 per cent de les últimes eleccions autonòmiques, fins al 30,2 per cent (primer partit) de les eleccions municipals del 1983.

L'agrupació del PSUC es reuneix mensualment. El comitè i el grup municipal ho fan setmanalment. En aquests moments l'agrupació consta de cinquanta afiliats. És costum convidar els simpatitzants a les reunions d'agrupació, recollint-ne acuradament les opinions.

La vida del partit es desenrotlla dins d'una plena tolerància al debat d'idees. Això explica probablement que la crisi del partit no va tenir repercussions a la nostra agrupació. Dins del partit és fonamental l'acció i el treball diari.

El partit disposa d'un local de 100 m² que permet organitzar activitats obertes a la població, com l'acte de solidaritat amb el poble palestí del 1982 o la celebració del centenari de la mort de Karl Marx.

MANUEL VALLS I REVERTER

Responsable d'organització del comitè local del PSUC d'Alcanar

LA FESTA I ELS BONS

L'oferta i la venda dels bons (*) arreu de Catalunya fan la funció de la sang en un organisme ben irrigat, donen vitalitat a la nostra Festa, n'assegueren l'èxit polític i econòmic.

Els bons, que anem a repartir immediatament, han de circular ràpidament dins el partit i des del partit cap a la societat.

Cada afiliat troba en el bo un vehicle per apropar-se al veí, al col·lega, al company. El bo s'integra perfectament en

REUNIÓ DE PREPARACIÓ DE LA FESTA DE TREBALL

Dia: Dissabte 26 de maig.

Hora: 10,30 del matí.

Lloc: Seu del Comitè Central (carrer Ciutat 7, Barcelona).

Convocats: Responsables polítics i/o d'organització, de finances, de les comissions de la Festa i els seus activistes.

aquesta cadena de les relacions continuades que hem de mantenir amb els nostres amics, simpatitzants i electors.

Més enllà, però, d'aquestes connexions individuals, i a partir de la set vegades experiència, el bo ha de nuclear una activitat organitzada de l'oferta col·lectiva: Hem de planificar una presència de capvespres, de caps de setmana, i fins i tot de llargs dies, als nostres carrers, rambles, places i platges.

Els bons, portadors del nostre projecte de Festa diferent, multifacètica, càlida i fraternal, concentren a la vegada virtuts econòmiques. Cal no oblidar que la partida dels bons representa una mica més del 50 per cent en el punt zero d'un presupost equilibrat. El canvi positiu de tendència, un superàvit beneficiós per a les nostres activitats polítiques, culturals i organitzatives, passa, obligatòriament, per una difusió su-

perior a les conegudes darre-rament.

El bo, element motor d'avenc segur cap a la preparació de la Festa, farà plenament realitat el que diu la resolució de l'últim Comitè Central del PSUC: «...la Festa de Treball es configura com un important objectiu en la política de mobilització de masses, pel que significa tant d'expressió solidària del poble de Catalunya cap al PSUC com d'oferta política i cultural del nostre partit».

JOSEP M. CLARIANA I ROIG

Responsable de la Festa de Treball-84

(*) Aquest any hi haurà dos tipus de bons:

a) EI BO DE LA FESTA, de 400 pessetes, donarà dret a entrar els dies 14, 15 i 16 de setembre a Montjuïc.

b) EI BO D'AJUT A LA FESTA, de 100 pessetes, donarà dret, únicament, al mateix sorteig del bo de la Festa:

- 1r. Un cotxe Ford Fiesta.
- 2n. Unes vacances de 15 dies a Canàries per a dues persones.
- 3r. Un vídeo.

GRATITUD NO PROTOCOLÀRIA

Al marge i més enllà dels resultats, la campanya electoral ha estat possible, digna, capaç d'aplegar, al voltant de les propostes polítiques del PSUC, un bon grapat també d'independents i d'ex-militants.

¿No és l'hora de fer explícita la gratitud —humana, política, cordial, més enllà de tota norma protocolària— als responsables de la campanya, des dels redactors del programa fins als anònims col·locadors de cartells de l'últim racó de Catalunya?

L'experiència de la campanya ha estat, també, l'aparició tímida de sectors juveníssims, quei-

xosos sovint perquè l'esquerra no els ofereix bases d'organització juvenil eficaces. Compte amb el repte! Si, en els propers tres anys, no som capaços de fer-nos desplaçar per gent més jove, amb la qual sigui possible l'anàlisi que tots propugnem sobre què és Catalunya, en el marc de l'Espanya contemporània, practicarem una desagradable i patètica gerontocràcia en nom de la joventut del món. Doncs bé: ¿no valdria la pena de saludar amb èmfasi els pocs nous votants del PSUC d'entre els joves que votaven per primera vegada?

IGNASI RIERA